

Chuyện Đời

Contents

Chuyện Đời	1
1. Thế Giới Thứ Ba Và Xã Hội	1
2. Mặt Nạ?!	3
3. Tôi Sợ...	5
4. Yêu Không Dám Nói Và Yêu Là Gì?	6
5. That Is My Style	8
6. Đạo Làm Người	10
7. Gửi Đại Tỷ Của Wattpad Family	11
8. Bạn Ảo	12
9. Ước Mơ Và Đam Mê	13
10. La Liếm Và Người “lỗi” Tiếng	15
11. Mạng Xã Hội & Áp Đặt	16
12. Văn Hóa Giao Thông	17
13. Oimeoi Cấp 3. Nhiều Thành Phần Thật “unbelievable ”	19
14. Thành Phần “tay Nhanh Hơn Não” Trên Mạng Xã Hội	19

Chuyện Đời

Giới thiệu

. Đây chỉ là những đề tài Lazy gặp trong đời thường, những suy nghĩ về vấn đề đó mà thôi. . . tuy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-doi>

1. Thế Giới Thứ Ba Và Xã Hội

Câu chuyện này có thể nói là thật đến 70%, những ai hiểu tất cả những gì Lazy nói có lẽ sẽ nghĩ thẳm rằng con này rách việc, thích xen vào chuyện người khác nhưng ý Lazy không phải vậy, chỉ là Lazy muốn nói ra hết những bức xúc thôi...

Đây là vấn đề tôi muốn nói thẳng và nói thật nhất, điều mà tôi chả bao giờ nghĩ mình sẽ nói cả

Tôi không phải là người sống trong thế giới đó, tôi chỉ là một con bé 14 tuổi chưa rõ sự đời, thích mơ mộng, có những sở thích tao nhả đến quái đản. Nhưng tôi biết, tôi quen và tôi đã tiếp xúc với họ, tôi thấy họ cũng chỉ là con người có đủ mắt, mũi, chân, tay, miệng, tất cả những người bình thường vẫn có. Nhưng sao họ lại bị kì thị?! Tôi vẫn thắc mắc điều này bấy lâu nay...

Xã hội ta vẫn còn cổ hủ?! Tôi đồng ý, nhiều gia đình vẫn còn khó chịu khi biết con của mình theo cái thế giới ấy, nhiều khi còn hắt hủi nhưng nhiều gia đình vẫn ủng hộ cho con sống thật với chính mình đó thôi

Trào lưu sao?! Papa tôi nói vậy, tôi cũng thấy đúng, nhiều người chỉ vì nghĩ nó độc, nó lạ, nó mới mà chạy theo một cách mù quáng. Với điều này, tôi không ủng hộ, tôi thấy họ như đang chà đạp lên những con người **THẬT** của thế giới này thì đúng hơn, họ có thể cho tôi ăn gạch thoải mái nhưng đó chỉ là ý kiến cá nhân của tôi

Bệnh lý ư?! Một người cô đã nói với tôi như vậy, cô ấy nói không sai, khoa học cũng đã chứng minh rồi còn gì. Lần này tôi cũng chẳng biết nói sao nữa, nhưng họ vẫn là một con người, chỉ khác chút là một chàng trai trong diện mạo một cô gái hay một cô gái trong diện mạo một chàng trai mà thôi, vẫn là **CON NGƯỜI** nên chả việc gì phải kì thị

Vô vàn những lí do nữa nhưng chắc tôi không thể nói hết được, dù sao tôi vẫn chỉ là con nhóc 14 tuổi, tôi cũng chỉ nghe và hiểu đôi chút thôi, làm sao tôi hiểu hết được cái xã hội muôn hình vạn trạng này

Còn nói về người thật việc thật thì sao?! Chắc còn nhiều chuyện để nói lắm đó, nhiều cái tôi thấy nó xàm một cách kinh khủng...

Hai đứa con gái để rela **HEN HỒ** trên face thì đã sao, và tôi cũng là nhân vật chính luôn cơ đấy. Tôi thấy rất tức, không những tức mà còn khó chịu khi người nhà nói rất nhiều về điều đó.

Lần thứ nhất, kêu đừng xưng hô quá thân mật, kéo **XÃ HỘI** và **NGƯỜI NGOÀI** nhìn vào thì người ta **NGHĨ** mình không ra gì, cái gì vậy chứ, nó chỉ là cái **MẠNG XÃ HỘI** thôi mà, nó có phải thánh chỉ đâu chứ, đây người làm vậy, nó chỉ như một trò chơi giải trí. Mà tôi thấy ai nghĩ vậy chắc cũng rảnh quá, hết cái làm rồi sao

Lần thứ hai, kêu tôi hãy cẩn thận, nhiều người xấu mạo danh trên đấy lắm đó, đừng để bị lừa, tôi hiểu mà, cái **XÃ HỘI** này nó vậy, biết sao được, nhưng đó chỉ là một phần nhỏ thôi, nhưng cẩn thận không thừa, chỉ tùy lúc cần cẩn thận thôi. Nhưng cứ tin đi, thà tin nhau còn hơn là nghi ngờ nhau, mệt lắm...

Lần thứ ba, kêu tôi xóa cái rela đó đi?! Tại sao tôi phải xóa, chỉ vì người ta **NGHĨ** mình đồng tính sao, nực cười, tôi chẳng biết đó là ai nhưng cho phép tôi cười thẳng vào mặt họ, tôi khinh không thèm chấp nhặt mấy chuyện vớ vẩn đó. Vâng, lại là người ta, và tôi nói lại, họ rảnh level max sao, san sẻ cho tôi chút thời gian đó đi

Nó đó, một lần nói, tôi chỉ phản bác lại thôi, lần thứ hai, tôi ậm ừ vì nó có chút có lí, nhưng đến lần thứ ba, quá đủ rồi, không còn cái để nói sao, loại bỏ cái từ **NGƯỜI NGOÀI** và **XÃ HỘI** đi chắc tôi còn chấp nhận được, vậy là cái tác phẩm này ra đời

Đó là chuyện của tôi, còn chuyện của người tôi biết thì sao?! Có chứ...

Tôi biết chị ấy, hay anh ấy?! Nói chung là một chàng trai trong lớp một cô gái từ khi tôi còn học cấp 1, đó là bạn của anh trai tôi, học gia sư cùng anh tôi ở nhà tôi. 1,2 năm đầu, tôi thấy T (là tên người đó) rất xinh xắn, đáng yêu, hòa đồng, nhưng rồi sau đó, tôi thấy T có gì đó khác, nhưng với cái tâm hồn còn non nớt lúc đấy tôi cũng chẳng suy nghĩ thêm làm gì. Đến một ngày, anh tôi dẫn vài người bạn lên nhà chơi, tôi bị xách cổ ra bếp với mấy anh chị nữa, chỉ có T và một chị nữa ở phòng khách, tôi ngơ nghe hỏi sao không bảo hai chị ấy ra cùng, bạn gái anh tôi chỉ nói tôi nên ở đây, đừng đi vào trong, ừ thì nhỏ phải nghe lớn, tôi cũng hơi tò mò nhưng thôi, kệ đi, chuyện của ai người ấy tự giải quyết. Khi mấy anh chị bảo có thể vào được rồi, tôi vẫn lon ton nghe theo, chỉ thấy mặt hai người đó có chút khác, đến giờ lớp 9 rồi tôi mới hiểu. Vài năm tôi chẳng biết T ra sao, ừ thì có thân thiết lắm đâu mà cần phải nhớ, rồi đến một ngày, có người nói với tôi còn nhớ T không, tôi gật đầu bảo có, hỏi tôi có biết T less không, tôi cũng gật đầu, tôi mới biết không lâu

thôi. Tôi lại được hỏi là trên newfeed của T tôi có biết là T yêu một bà nào đấy không, tôi lắc đầu, người đó tiếp tục nói T liên tục tự hành hạ mình, rạch tay đòi tự tử để chị kia không chia mình. Nghe đến đó, tôi thấy có chút khinh nhưng cũng thấy T tội nghiệp. Khinh vì gì nhỉ? Có lẽ là vì quá nhu nhược, nghĩ thái quá rằng mình ở thế giới thứ ba nên người ta ruồng bỏ, nên bơ vơ, cô đơn sinh ra những hành động tiêu cực, mạng của mình đó, ba mẹ sinh ra đó, đừng có phí phạm cuộc đời như vậy... Nhưng thương ở đâu, chắc là hành động níu kéo đó, trên đời này có nhiều người hiểu và cảm thông, đâu nhất thiết chỉ có chị ấy mà níu kéo một cách điên cuồng đến vậy, một phần tại T mù quáng, một phần tại xã hội lạnh lùng, chắc vậy

Còn người tôi chỉ nghe nhưng chưa nhìn thì sao...

Tôi cũng không biết đó là ai, chỉ biết rằng người đó bị gay. Nhưng theo lời tôi được nghe từ mọi người thì đó là một người tốt, làm ăn chăm chỉ, chất phác, thật thà hiền lành. Luôn luôn ứng xử tốt với mọi người, vậy là xung quanh cũng chẳng nói thêm nhiều nữa, chỉ âm ỉ nói rằng đó là người tốt. Không nhắc lại tới giới tính của họ nữa, điều này rất đúng, phải không?!

Ngày trước, tôi chưa tiếp xúc với những người đó, tôi cũng kì thị, nói họ không bình thường, cũng xa lánh và hắt hủi nhưng đến khi tiếp xúc rồi, tôi thấy họ tốt đó chứ, dù sao thì vẫn có một số người không được tốt cho lắm. Họ ăn nói bình thường, ăn uống bình thường, ăn mặc thì hợp với phong cách của họ, ai mà chả như thế chứ. Nhiều người nghĩ họ làm quá, tôi thấy không phải vậy, chỉ là họ đang sống thật mà thôi

Tôi không ghét, tôi cũng không yêu họ, tôi cảm phục họ, họ dám sống thật với chính mình, còn hơn xã hội fake nhiều hơn thật này. Nhưng may mắn rằng nhiều nơi cũng chấp nhận, chẳng dè bida và cũng chẳng tán thành, vì sao tôi lại nói vậy ư?! Vì họ coi đó là những con người thôi, chẳng phân biệt gì nhiều nên chẳng phải nói nhiều

Cảm ơn chân thành tới những ai đã đọc tới những dòng này *cúi đầu* nếu không thích hoặc bất bình, mọi người có thể ném gạch ngay thẳng mặt mình, mình chấp nhận mà, cứ góp ý thẳng, nói thẳng đi. Nếu ủng hộ mình sẽ “mời mọc” thêm nhiều điều nữa mà mình cảm nhận được =))) đùa thôi, nếu nhiều người không thích mình sẵn sàng del bộ này để cho tránh mâu thuẫn quá nhiều *bye bye*

P/s: Lazy nhạy cảm quá nên chắc còn nhiều thứ Lazy còn nói tới, về xã hội, về mọi người xung quanh và cả chính con Lazy điên này nữa :3

2. Mặt Nạ?!

Mặt nạ tôi muốn nói đến là chiếc mặt nạ hoàn hảo, che dấu mọi khuyết điểm và phô bày những điều tốt đẹp nhất của con người. Mặt nạ của con người, có tí tỉ loại, ai phân biệt được lúc nào họ đeo mặt nạ này, lúc nào họ đeo mặt nạ kia, lúc nào họ tháo bỏ hết những chiếc mặt nạ đó

Tôi cũng phải thừa nhận rằng chính mình cũng có vô vàn chiếc mặt nạ, nhiều đến nỗi tôi chẳng thể đếm được. Trước mặt gia đình, tôi đeo vào chiếc mặt nạ con ngoan; trước mặt giáo viên, tôi đeo chiếc mặt nạ trò giỏi; trước mặt bạn bè của ba mẹ, tôi đeo vào chiếc mặt nạ có thể nói là hoàn hảo nhất, gần như không có khuyết điểm nào; trước mặt bạn bè mình, mỗi người tôi nói chuyện, tôi lại có thêm một chiếc mặt nạ mới...

Ừm, tôi cũng thấy mình fake thật, chẳng sống thật chút nào nhưng toàn đi phê phán người khác, tự khinh mình vậy, nhưng tôi nào có muốn vậy, họ giả dối thì tôi cũng giả dối lại thôi cho công bằng mà. Đời là vậy, nó không inh công bằng thì mình phải tạo công bằng chứ

Nhưng đâu phải lúc nào tôi cũng đeo mặt nạ đâu, tôi cũng phải cởi nó ra cho dễ thở. Nhưng nếu cởi ra, nào có ai chấp nhận được nó trừ những mấy con khùng khùng điên điên bạn thân tôi và gia đình watt này. Tính tôi thẳng, dõ dẫm, hăm hăm, lắm chuyện thấy rõ, khóc ngay nhưng lại cười liền, sẵn sàng mắng chửi thật tệ những ai tôi thấy không vừa lòng nên có ai hiểu cho, ngày trước hầu như toàn khóc thầm và tự an ủi chính mình

Nhưng mặt nạ này nó không vững chắc, nó chỉ là một chiếc mặt nạ thủy tinh mong manh, dễ vỡ. Nhiều chiếc mặt nạ của tôi nó cũng vỡ rồi, một số là vì tức nước vỡ bờ, tôi vứt nó sang một bên, để khuôn mặt thật của mình hiện ra và làm những điều tôi thích, mặc kệ người đời to nhỏ, một số tôi thẳng tay vứt ngay vào thùng rác và cho họ nhìn thấy con người thật của mình. Nhưng đời nào có như mơ, nhiều lần tôi đã phải lóc cóc đi nhặt lại cái đồng mặt nạ mình vứt đi rồi, những chiếc tôi thực sự vứt đi chỉ có vài cái trong đồng hàng trăm, hàng ngàn chiếc mặt nạ.

Mỗi lần nhặt lại chiếc mặt nạ nào, tôi lại thấy đau vô cùng, cứ tin rằng họ tin tưởng mình, chấp nhận con người thật của mình nhưng chao ôi, chắc tôi tin người quá rồi. Nhiều khi tôi đã trần trọc không hiểu thế nào mới làm vừa lòng họ, những lúc tôi bỏ mặt nạ ra thì họ nói tôi giả dối, thích gây sự chú ý, khi tôi đeo mặt nạ thì họ nói tôi sống “thật”?! Khó hiểu thật...

Khi tôi nói chuyện với họ, tôi ít nói, chỉ nghe là chính, đến khi họ xả xong tâm sự rồi, họ quay ngoắt đi, tâm sự với vài người khác, đến khi cái tâm sự rở tiền đó của họ bị ai đó nói ra thì họ đổ lên đầu tôi, kêu tôi sống hai mặt. Chắc, tôi không chỉ sống hai mặt, tôi có nhiều mặt lắm, ai muốn xem hết chắc mất vài kiếp

“Tiên trách kẻ hậu trách nhân” tôi trách tôi rồi, cũng tự khinh mình rồi, giờ tới người xung quanh thì sao nhỉ...

Bạn bè xung quanh tôi, nếu tôi có bất cứ cái gì mới, họ cũng lắm bầm bấn sau lưng, sao không nói trước mặt tôi đây, bầm bấn không thôi thì tôi cũng chẳng nói, đây còn cổ mà bới móc ra mà chê. Khi tôi được dì tặng một chiếc máy tính bảng (không có ý khoe nhé), họ nhìn rồi kêu tôi sướng thế, dì chiều tôi thế; sau lưng, họ kêu tôi khoe khoang, nhưng xin lỗi đi, tôi dùng có galaxy tab 3 còn họ dùng iphone 6, iphone 6 plus, ipod gen, ipad mini,... đủ bộ của apple luôn cơ. Tôi mới có 14 tuổi, chưa có làm ra tiền, có ai tặng tôi quà là tôi vui rồi, không đòi hỏi gì nhiều, OK?!

Khi tôi mua được một chiếc áo mới, lỡ đụng hàng với ai đó ở lớp mà họ có mặc lần nào đâu tôi biết, tôi cũng không thích đụng hàng mà, bạn thân đi mua quần áo với tôi tôi còn bắt nó mua màu khác, cấm có được giống y sì đứ. Trước mặt thì: “Áo mới đẹp vậy, tao cũng vừa mới mua nó xong, ở... phải không?!” , “Mày có mắt thẩm mĩ như tao vậy!”,... Sau lưng thì: “Mày thấy con Ly sao, suốt ngày thích đứ”, “Nó láo thật, dám mua giống tao”,... Ồ, nếu có đụng thì con con Lazy này xin lỗi nhé, mày có mặc lần nào đâu tao biết để tao tránh, làm trò

Khi tôi đi mua giày, giày chỉ để học thể dục thôi chứ có cao sang gì đâu. Tôi lỡ chọn một đôi giày giống một đứa ở lớp nhưng của tôi vàng chóc, đứa đấy màu hồng đậm, tôi có để ý giày bao giờ đâu, với tôi giày nào chẳng giống nhau, đi converse còn đụng nhau bôm bốp. Trước mặt tôi họ khen, màu nổi bật, chắc vì một màu chóc, sau lưng thì có người nói tới tai tôi rằng họ lại chê bai, nói tôi đứ, đã đen còn chọn màu vàng chóc. Ôi, tôi phải kìm nén dữ lắm mới không xông vào tương thẳng vào mồm đứa đấy, tôi mà đen thì đứa quái nào trắng

Đó mới là quần áo, còn vấn đề điểm số thì sao nhỉ?! Tôi 14 mà, điểm với tôi vẫn quan trọng, cộng điểm cấp 3 đó. Tôi được điểm cao hơn họ, họ bĩu môi, nói nhỏ với nhau tôi may mắn thôi, tôi biết cũng chẳng nói gì cả, tốn calo với nước bọt. Họ bị điểm xấu, tôi an ủi họ thật lòng, họ liếc xéo tôi và bảo tôi đừng có giả tạo an ủi, thích thì cứ chê thẳng đi: “Mày đừng có giả vờ nữa đi, tao biết mày giỏi rồi, đừng có động vào nỗi đau của tao”. Chắc tôi cho cái chảo vào mặt đứa đấy mất, tôi thức khuya dậy sớm, vứt bỏ bao giờ ra chơi để hỏi bài, cày học cả bơ mới được vậy, bao nhiêu mồ hôi công sức. Đến khi tôi bị điểm kém thì... khỏi nói, mấy đứa đấy đắc thắng sau lưng tôi lắm: “Cho hết vênh nhé con!”, “Xí, có giỏi giang lắm đâu, vẫn bị điểm kém đó thôi”, “Hết làm trò nhớ, cứ giả vờ an ủi đi”,... Còn trước mặt tôi thì nhiều cái tôi thấy không hiểu tôi giả tạo hay họ giả tạo: “Đừng buồn mày nhé, cô sẽ ày gỡ điểm thôi mà”, “Yên tâm đi mày, điểm phẩy mày à, được học bổng ý chứ đâu”,... lúc đó tôi chỉ ậm ừ cho qua, tôi biết thừa có đứa quái nào thật lòng đâu, mấy đứa bạn thân nó sẽ chửi thẳng vào mặt và hét lên: “NGU CHƯA CON!!!” rồi cả tôi với lũ ấy sẽ cười ầm lên, thế mới là rũ bỏ hết mặt nạ

Chuyện của tôi con dài lắm nhưng thôi, kể nhiều thành ra nó nhàm, kể chuyện của xã hội vậy

Chẳng đâu xa, ngay cạnh tôi thôi, thằng anh quý hóa của tôi chứ ai. Ngoài xã hội ông ấy lúc nào cũng được rất nhiều người nói ngon nói ngọt, khen ngợi, tán dương, khen hát hay, mix nhạc tốt, nhảy giỏi, đánh đàn học nhanh hơn những người khác... Nhưng đó là cái mặt nạ của họ, tuy ông ấy không biết nhưng tôi biết

họ suốt ngày nói xấu, chê bai, dè bĩu ông ấy, nói nhiều thứ không tốt, tôi chỉ nhìn họ vào bảo rằng anh tôi chẳng thích nói ai nói xấu sau lưng đâu, thích thì cứ việc bỏ cái đồng mặt nạ đó ra và nói ngay trước mặt ý, không tôi thấy nó vô vị kinh khủng

Ừm, anh tôi 19, tôi 14, đều là những người chưa thực sự bước vào đời nên chỉ thấy những chiếc mặt nạ đơn thuần, tô vẽ chưa thật tỉ mỉ, vẫn còn những nét vẽ trẻ con nguếch ngoác. Tôi thì chắc đa sầu đa cảm hay suy luận vớ vẩn nên tôi thường thấy rõ những chiếc mặt nạ đáng sợ của người trưởng thành, đã đi làm và dấn thân vào xã hội

Dù gia đình có lục đục, mâu thuẫn ra sao nhưng khi ra ngoài họ vẫn đeo lên mình chiếc mặt nạ hạnh phúc. Dù trong công việc, họ không vừa lòng với sếp nhưng vẫn cứ đeo chiếc mặt nạ “phục tùng vô điều kiện”; họ không vừa lòng với đồng nghiệp nhưng vẫn đeo những chiếc mặt nạ “hòa đồng”, “vui tính”, “hào phóng”... tôi tự hỏi họ đã mất bao lâu để vẽ nên những chiếc mặt nạ đó, tôi thì chắc chịu, cứ khóc một trận rồi thôi chứ vẽ thêm vài cái mặt nạ làm gì ệt. Biết rằng họ bị dòng đời xô đẩy nhưng tôi vẫn thấy buồn. Nếu ai cũng bỏ hết mặt nạ ra thì còn gì phải sợ dòng đời xô đẩy

Buồn cười thật, triết lí cùn của một con nhóc 14 tuổi, tôi không bắt ai cũng phải như vậy nhưng tôi khuyên nên sống như vậy, dù chỉ một ngày thôi, bạn hãy quăng những chiếc mặt nạ sang một bên, bạn sẽ thấy cuộc đời như sang trang mới. Nói ra thì còn nhiều lắm, nhưng mà thôi, Lazy mà, lười lắm nên tạm dừng ở đây

See you again :****

3. Tôi Sợ...

Nhiều khi tôi tự hỏi cái con không sợ trời không sợ đất, xem phim kinh dị cười như lên đồng như mình mà cũng có ngày sợ một cái gì đó ư?! Vậy mà có đó, nỗi sợ này chắc khó mà tôi vượt qua nhanh được, đời đúng là không gì là không thể

Ngày trước, bước vào nhà với tôi là một niềm vui vì ở nhà không có thứ gì tôi cần, tôi muốn mà không có, trên trời dưới biển, chỉ cần tôi thích là tôi sở hữu nó ngay lập tức. Dù tôi không có được nhưng chỉ cần không nheo một chút, mè nheo một tí là tôi lại có thứ đó. Nhưng đó là khi tôi còn bé đến năm lớp 7. Khoảng thời gian có lẽ là tuyệt vời nhất của tôi khi ở nhà

Lên đến cuối lớp 7, tôi sợ ở nhà với anh, tính ông ý nóng, không vừa ý ông một chút thể nào tôi cũng bị đánh, mà chẳng làm gì cũng bị đánh. Nhiều khi tôi còn bị đánh đến tím cả người, đau thật đấy nhưng biết nói với ai, mách ba mẹ ư?! Nực cười vừa thôi, thể nào tôi chả được cho nghe câu “không lửa làm sao có khói”, nhưng theo tôi phải chuyển sang câu “giận cá chém thớt” mới đúng. Đánh lại thì sao?! Cho tôi xin đi, một thằng từng học karate với quyền và một con nhóc chẳng biết mô tê mù tịt gì về võ thì đứa nào thắng, quá rõ ràng rồi. Lên lớp 8, bình thường, tôi vẫn bị đánh nhưng ít hơn, có lẽ là vì ông ấy không hay ở nhà. Lớp 9, năm nay đó, không đánh tôi nữa, nhưng đừng có nghĩ là ông hiền vì khi tôi dậy thì ông ấy còn ngủ và khi tôi đã ngủ say như chết thì ông ấy mới về nhà. Đạo này cũng có tí gọi là quan tâm khi thỉnh thoảng đưa tôi đi ăn nhưng mà bà bạn gái ông ấy kéo tôi đi cùng. Tôi cũng chẳng ham hố, thấy mình giống cái bóng đèn chói lóa hơn là người bình thường

Lớp 7 và 8 của tôi nó cũng như nhau, chẳng có gì mấy, ba mẹ thì vẫn bình thường với tôi. Cũng chẳng có quát mắng nhiều, vẫn bình thường đến phát sợ. Gia đình thì thoáng có chút lục đục nội bộ nhưng vẫn nhanh chóng giải quyết không để xích mích quá lâu

Nhưng năm nay, lớp 9 đối với tôi nó chẳng có ổn một chút nào. Tôi dần sợ mỗi khi đứng ở cửa nhà, tôi lừng lự tự hỏi xem mình có nên vào không. Dù bây giờ hôm nào thời tiết có ấm nhưng tôi bước vào nhà thì nó lạnh ngắt, không có chút hơi người nào, đáng sợ lắm. Mỗi buổi trưa đi học về, số lần tôi ăn cơm trưa chắc đếm trên đầu ngón tay, chủ yếu mua gì đó về ăn rồi tôi lại chạy đi học, chỉ có một mình... chiều đi học về, haizzz, vẫn một mình nhưng đến tối cả nhà bắt đầu về, tôi dọn mâm bát ra để ăn cơm tối. Việc đó không còn vui nữa, tôi cảm giác nó nặng nề đến lạnh tanh, và lần nữa nỗi sợ của tôi nó lại tăng lên

Nhà tôi thì cả ba lẫn mẹ chẳng bao giờ phải đi công tác, cơ quan ba cách nhà có 200m, cửa hàng của mẹ cũng vậy, chắc chưa đến 200m. Vì lí do vậy mà mọi người nói tôi không biết cái cảm giác xa ba mẹ là gì, nhàm to rồi đấy, ngày nào cũng từ sáng đến tối tôi còn chẳng nhìn được mặt họ, ăn cơm tối xong thì tôi cũng ngồi học đến tối mịt và họ cũng về phòng đắp chăn xem tivi, coi như nhìn được nhau trong bữa cơm. Nhưng dù sao có người chỉ được gặp ba mẹ vài lần trong cả tháng nhưng hãy thử cộng thời gian tôi nhìn thấy họ ở nhà lại đi, chắc cũng tầm vài ngày. Nhiều khi tôi tự nói với mình, ước gì ba mẹ đi du lịch ở Đà Lạt, Nha Trang, Đà Nẵng, Sài Gòn... vài ngày đi, chắc lúc đó tôi còn có chút lí do an ủi mình ở nhà như vậy cũng không tủi thân nữa còn hơn họ vẫn ở nhà mà chẳng có khi nào gặp

Nỗi sợ của tôi, nó đã đến giới hạn rồi, bắt đầu từ tháng trước...

Nhà không có ai về, đến buổi trưa bình thường thì sẽ có một món nào đấy được để ở nhà cho tôi ăn rồi còn đi học nhưng gần đây thỉnh thoảng chẳng có gì mà tôi vội đi học nên cũng chẳng thể chạy xuống nhà, chạy tiếp ra đầu ngõ, mua cái gì đó rồi chạy về nhà ăn rồi lại chạy đi học, nhà tôi ở tầng 5, chạy như thế cũng đủ chết ngất. Vậy cái kết cục nhàm chán là úp mì, xúc xích hoặc vớ đại hộp bánh nào đó mà nhà có

Đến buổi tối, dạo gần đây liên miên chẳng có ai về, với tôi bữa cơm tối là tượng trưng do gia đình nhưng chẳng một ai về nên tôi cũng chẳng muốn nuốt, dù tôi mới nấu nó cách đây không lâu, vẫn tỏa khói nghi ngút nhưng tôi thấy lạnh. Dạo đây cứ ở nhà tôi lại thấy mình gần như mắc bệnh biếng ăn, ở trường tôi lại ăn rất nhiều, một buổi sáng ở trường tôi có khi chi tới 100k chỉ để ăn. Tôi biếng ăn vì sợ hãi ở một mình mà ai nhìn vào cũng hỏi tôi giảm cân à, đau thật. Hôm trước tôi nấu cơm xong xuôi hết rồi, ba mẹ đều kêu tôi ăn trước đi nhưng nhìn cái mâm cơm chất đống mà chả có ma nào về, tôi cũng đặt nó sang một bên, ăn sạch bách một hộp bánh su kem, lượn đi làm bài tập và leo lên giường, vẫn chẳng có ai

Mặc dù tôi cười đó nhưng đó là thói quen, tôi không muốn ai nhìn thấy cái yếu đuối của mình, nhiều lần tôi đã muốn đập chết mình vì cái thói quen đó, trong lòng đang gào thét mà ngoài mặt vẫn cười tươi như chẳng có chuyện gì xảy ra, có khi còn cười như mẹ thiên hạ =.=” Và đời cũng đáng thật, khi tôi cố gắng nói rằng tôi sợ cô đơn, ai cũng cười và bảo từ khi 3 tuổi đã suốt ngày ở nhà một mình rồi mà giờ kêu sợ cô đơn, nhưng lúc đó khác, nay tôi khác rồi, 11 năm cũng có nhiều thay đổi lắm

Và bao lâu rồi tôi không khóc, chẳng là tầm hơn tháng trước nhưng đó là khóc vì áp lực thi cử, chuyện bình thường mà, mười đứa bạn tôi thì đến chín đứa rười khóc, bọn nó còn khóc tới mấy lần, tôi khóc có một lần. Cổ nhồi nhét, tinh thần căng thẳng khóc như một cách giải tỏa, quá bình thường nhưng hôm nay tôi lại khóc, tủi thân thực sự. Ngồi đếm lại xem một tháng ba mươi ngày thì tôi ăn cơm ở nhà bao nhiêu lần, trên đầu ngón tay, đi ăn tiệm và ở nhà bạn ba mẹ, chắc chắn nhiều hơn ăn ở nhà, tôi chẳng thích như vậy, nhà là nơi đặc biệt lắm

Và vừa nãy tôi đi nấu cơm tối đó nhưng bây giờ tôi lại đang ăn cơm rang, chả có ai cả, ngồi ăn mà phải cố nuốt, như một cách để tồn tại. Lắm nhảm xong rồi, cũng đã khóc được rồi nên tôi sẽ cười, tự an ủi và sống lại là một con bé Lazy nhảnh nhít, thích chọc ghẹo mọi người

Bye bye :*** May mắn là tôi chưa bi quan quá mức, bi quan vừa vừa =)))) Lắm nhảm thêm, giờ đây khóc là muốn có một bờ vai để tựa vào :3 không quan trọng nam hay nữ, gay hay les mà chỉ muốn dựa vào thôi, tôi yếu đuối rồi, không còn mạnh mẽ như xưa =))))

4. Yêu Không Dám Nói Và Yêu Là Gì?

Đề tài này tôi thấy nó rất đáng yêu và bị con bạn thân ép phải viết, lải nhải bên tai mấy tháng trời mà bây giờ mới có ý tưởng tuôn trào

Lưu ý chuyện thật 100% không bịa đặt chút nào cả, con bạn kẻ dao sát cổ Lazy bắt viết về nó *nuốt nước bọt* tại sao Lazy lại có con bạn thân độc ác vậy chứ *ôm đầu*

Mà nó đâu có tài khoản Watt T.T nó vẫn bắt Lazy viết bằng được, con mắm P kia, mày chết với chị, chị lòi hết cái xấu của mày ra *muahahahaha* Đùa thôi, đây là có sự cho phép của nó rồi. Nó kêu viết người

thật việc thật mới hay =))))

Lải nhải xong, vô vấn đề chính

Nó là P, nó luôn nói rằng nó thích Q ở A1 (lớp chuyên toán giỏi nhất trường), tôi lại quay sang hỏi: “Q nào mà ư nhỉ?!” Nó kêu Q đẹp trai bên A1 đó, nó sẽ chỉ cho tôi xem. Và cái kết cục thảm hại là sáng nào xếp hàng lên lớp nó cũng xách cổ tôi sang A1 ngắm cái tên Q đó =.=” và trước khi tôi nhìn tên Q đó tôi quay sang nói: “mày nghĩ cái lớp A1 toàn một sách có ai đẹp trai với xinh gái à?!” Nó đập cho tôi vài cái đầu gối, con yêu nữ P, mày có biết đau lắm không hử T^T

Tiếp theo khi nhìn ra tên đó rồi, nó nói: “đẹp trai đúng không mà?” Tôi quay qua nhìn tên Q kia từ đầu đến chân, quay sang nhìn P từ chân lên đầu và phán: “đi đo lại kính đi con” =)))

Nó xách cổ tôi lại và kí thật lực, đau thấy ông bà ông vải. Mấy ngày tiếp theo tôi tiếp tục bị xách cổ sang cái lớp A1 đó, không khéo nhằn mặt ở lớp đó rồi. Lấy sổ ghi đầu bài, đi giặt khăn, đi mượn giấy, xin phần nó lúc nào cũng lôi tôi đi qua cái lớp đó, không chừa một lúc nào. Ngày nào mà nó không được ngắm Q là nó sẽ lăm bằm cả ngày, vật vã luôn mồm nói: “Tao nhớ Q mà ư!!!!” Dạ vâng, nguyên ngày tôi và ba đứa nữa phải chịu cái cảnh đấy, đây phải nói là cuồng kinh khủng khiếp

Và ngày nào BẠN Q ồm là BẠN P không có yên, lại tự kỉ trong xó và nói nhớ Q không nguôi. Rủ xuống căng-tin ăn cho đỡ buồn đời nó cũng chẳng đi. Bình thường nó yêu đồ ăn lắm đấy. Vậy là tôi với con L phải đập cho nó một trận nó mới tỉnh không lèo nhèo nhiều nữa

Ngày qua ngày, P cũng chỉ xách cổ tôi, 2 con L và con M qua ngắm Q, và luôn mồm: “Q đẹp trai nhỉ?!” , “Q học giỏi”, “tao nhớ Q”, “Q ở lớp học thêm ngẫu lắm mà” lúc đấy là tôi gục luôn, tôi thuộc luôn rồi à quên, ba con nữa cũng thuộc nên bốn đứa chỉ có nằm bò ra bàn xem P nó mơ mộng lãng mạn

Có hôm tôi đập bàn, bảo: “Yêu sao không nói luôn đi, lằng nhằng làm *** gì” (nói bậy là chuyện bình thường với bọn bạn thân, chửi nhau cãi lộn suốt ngày =))))). Nó lại tiếp tục nói nó sợ không dám nói, con L nhảy vào và bảo đưa nick face thẳng Q đây bọn tao đi “tình tỏ” hộ mà. Nó lại vặn: “Tao bảo thích chứ không yêu nên không cần tỏ tình mà tao thích yêu đơn phương” =.=”..... cho tôi xin, tôi đi guốc trong bụng nó rồi, ơ... mà cũng đúng, nhưng thích thì cứ nói đại đi, giấu giếm làm gì có chứ

Tôi và L cùng đập bàn tiếp: “Thế có nói không để tao đi nói giùm, đến lúc có con nào hăng tay trên thì đừng có ngồi đấy mà khóc” và P à, sao mà cứng đầu thế, lắc hoài không chịu nhận. Và được đến tháng thứ 6 (nhiều lúc tôi còn hỏi sao nó đơn phương giỏi thế), L đã đến “giới hạn”, nó gắt âm lên: “Xàm vừa thôi, tao mệt rồi”. Nói mồm vậy nhưng bọn tôi chẳng giận nhau được lâu, chửi nhau ung tí mệt rồi lại bình thường, tiếp tục ngồi nghe mấy câu đến mồn cả tai... haizzzz....

Đến tháng thứ 7 mươi mấy ngày, P hùng hổ tới trước mặt 4 bọn tôi tuyên bố đồng dạc: “Tao sẽ không yêu thằng Q nữa, nó có người yêu rồi, con HL bên A7”. Tôi nhìn nó rồi hỏi: “Sao mà méo khóc” nó lườm tôi tóe khói và cấm ai nhắc đến tên Q. Ồ là la, đến ngày thứ 2, nó lại tót sang nói: “tao lại yêu Q cơ (đúng chính là Q lớp tôi, A5 chứ không phải A1), bụng bự đáng yêu mà ư!!!!”

Tôi và ba con kia tưởng thoát kiếp thì lại đến chuyện này T^T nó tiếp tục lải nhải bên tai: “Q đáng yêu”, “Q bụng bự”, “Q cười trông đáng yêu”, “Hôm nay Q ... với tao” (trong sáng đó), “Q của tao tao cấm ai động vào”...

Đến khi Q làm đội trưởng của đội bóng, tôi thề là tôi đến mỗi hôm bán kết với chung kết, còn nó chẳng bỏ hôm nào, rú âm cái sân bóng lên, đến bọn lớp tôi còn bị mồm nó lại nhưng công suất loa vẫn lớn. Đến khi lớp thua ở chung kết, nó lăm bằm: “mày ơi Q khóc kìa, tao thương Q quá”, cả lớp tôi quay lại đồng thanh: “THƯƠNG THÌ RA ÔM NÓ ĐI!!!!”. Tội con P, nó thì khỏi nói, nhằng ngang tôi nên ai cũng biết nó yêu, nó thích thằng nào, kết cục bi thảm là toàn bị trêu nhưng lớp tôi nó vẫn có tí gọi là đoàn kết nên trêu thì trêu nhưng không đến mức quá

Và ngày qua ngày, đến tận bây giờ, tôi vẫn phải chịu cái cảnh nó yêu nhưng nó không nói năng gì, chỉ có lăm bằm và mơ mộng =.=” thỉnh thoảng mồm nó vẫn liên thoảng là không yêu đương gì để tập trung thi cấp 3 nhưng cũng chỉ có nửa tiếng :”>

Nhiều lúc tôi thấy gato ghê gớm với P luôn T^T nó còn biết nó yêu ai, nó thích ai chứ tôi còn chẳng biết rung động là cái gì =o=|| Nhiều khi bọn bạn nó bảo thằng cha nào đó thích tôi, tỏ tình trước mặt nhưng tôi cứ đờ đờ ra, tôi chẳng thiết yêu đương cho lắm

Có lần vì quá bức mình, không chịu được cái tính dai như đĩa xôi của mấy thằng đó, tôi đã vứt thẳng hộp chocolate vào mặt nó là tôi không thích yêu đương gì cả. Nó nào có để cho tôi yên, mất toi mớ nó cấp 1 đáng yêu

Lên cấp 2, khỏi nói, lại thêm mấy bọn dai như đĩa khác T^T đuổi mãi mà không đi, chẳng nhẽ bơi vôi vào bọn nó chắc >< và=" tôi=" đành=" thầy=" kệ,=" thích=" nói=" gì=" thì=" nói,=" tôi=" không=" nói=" lại=" ,cũng=" chẳng=" đồng=" ý,=" ai=" còn=" trụ=" được=" thì=" trụ,=" không=" tôi=" cũng=" chẳng=">

Dù nhiều người bảo tình yêu cấp 2 đẹp và trong sáng =.= nhưng tôi không thấy hứng thú, có thể vì bản tính trẻ con nên tôi không thích ai bằng tuổi, tôi thích những người hơn mình 1,2 tuổi hơn :3 Và khi nào tôi thấy bạn anh mình đẹp trai (tôi mê giai lắm =)))) tôi lại lằng lằng nói chuyện làm quen nhưng kết cục bị cmn thăm là mấy anh ý thích các chị hơn tuổi =)))) Và từ đó, sau tầm chục lần, tôi cũng chẳng thèm lằng lằng nói chuyện nữa, lượn luôn cho nước nó trong :v

Đó, và bây giờ thì bé vẫn FA =)))) và bé thích vậy nhưng nếu tìm được người bé thực sự thích và yêu, bé sẽ nói ngay, không có chuyện yêu không dám nói đâu. Bé sẽ không bao giờ để hạnh phúc tuột khỏi tay ;)

Các bạn cũng phải vậy, yêu là nói, không yêu thì thôi, đừng khiến người khác quá trông chờ để rồi thất vọng :3

5. That Is My Style

Thực chất cái này là để giải tỏa tâm trạng thôi, ai rảnh thì đọc không rảnh thì thôi chứ đọc hết chắc Lazy ăn gạch đủ =)))))) nhưng có 1 người nên đọc hết :v

Cái phong cách tôi muốn nói tới không phải phong cách ăn mặc mà là phong cách của tính cách (!) Ai chẳng có những tính cách khác nhau, đâu ai giống ai hoàn toàn

Tôi cũng vậy, cái tính cách ương bướng đến cứng đầu, nhằng nhịt đến phát sợ, hay tự ái đến kinh hồn và cái "tôi" to bự chẳng nữa. Toàn những tính cách xấu nhưng tôi cũng có những tính cách tốt mà, đó là năng động này, thân thiện dễ gần này,... Nhưng mà những tính cách xấu kia, tôi đã mất 4 năm để tạo dựng nên nó, đó là do xã hội buộc tôi phải làm vậy, nó sẽ như một phần cơ thể tôi mất rồi

Cái tính ương bướng, tôi tạo ra nhằm giữ vững lập trường của mình, vì ngày trước tôi toàn theo kiểu "gió chiều nào xoay chiều ấy", bây giờ tôi đương đầu với nó. Cái tính nhằng nhịt, tôi tạo ra để ai cũng cảm thấy mình dễ gần, hòa đồng, nói chuyện sẽ dễ dàng hơn vì tôi không thể chịu được sự cô đơn, tôi sợ cô đơn nhất... Hay tự ái thì có tác dụng gì?! Nó để khẳng định rằng tôi đã lớn rồi, tôi đã có chút chỗ đứng trong xã hội, tôi cũng có tiếng nói riêng, đừng bao giờ có ý khinh thường tôi. Và cái "tôi", ai cũng ghét cái này nhất nhưng nó là một điều quan trọng nhất mà tôi đã ngộ ra sau 4 năm trời... nó là một cách thể hiện rằng tôi đúng, tôi không sai, tôi khinh bỉ ai dám nói tôi sai trắng trợn trong khi tôi đúng rạch ròi thế kia, từ đó tôi luôn vênh mặt lên thách thức

Và những tính cách này, tôi phải cảm ơn một con nhóc kém mình 2 tuổi rất nhiều đó... nhờ mày mà tao mới có được sức mạnh phi thường như ngày hôm nay. Mày luôn giả ngu giả ngơ trước mặt người lớn, mày luôn tỏ vẻ nai tơ ngơ ngác trước mặt họ, nhìn cái mặt đó của mày tao chỉ muốn ới thôi mày biết không?! Ba mày là sếp của ba tao nhưng tao nói thẳng luôn ba mày có được tin tưởng bằng ba tao không hả, chỉ có tiền mới giúp ba mày ngồi vào cái ghế đấy, tao biết rất rõ đấy, đến cả con số lẻ cơ. Mày bớt ảo tưởng đi, mày nhỏ hơn tao, mày nhỏ hơn rất nhiều các anh chị cô chú đang làm trong đó nhưng mà cậu ba mày làm sếp lớn nên mặt mày cứ vênh ngược lên, rất hỗn láo với mọi người, người khác nhắc nhở nhẹ nhàng mà mày còn

trả treo xong đi mách ba trù dập họ. Người ta tốt người ta mới nhấc mày thôi, và giờ đây mày xem đây, chẳng còn ai nhấc mày nữa, còn tao đây là lần cuối cùng tao làm người tốt

Mày có nhớ khi tao lớp 6, mày mới lớp 4 thôi nhưng tao nhận thấy được tất cả sự láu cá khôn lỏi của mày, buồn nôn lắm. Đi ăn với toàn thể cơ quan của ba, tao chỉ cười mỉm nhìn họ vì ta không thích nói chuyện cho lắm, tính cách ta ngày đó là vậy, có cây miệng cũng chẳng nói câu nào, nhưng mày lại khác, mày luôn cố tìm mọi cách khiến người khác yêu quý, nực cười một chỗ tao có thể nhìn mặt họ mà biết được họ đang cảm thấy như nào, lúc đó tao nhận thấy được sự khó chịu khi bị quấy rầy, nực cười xa giao lạnh nhạt nhưng mày ảo tưởng rằng họ thích mày... cho tao cười vào mặt mày đi...

Tao lên lớp 7 và mày lớp 5, tao thực sự không ngờ mày ngu đến vậy, mày làm lớp trưởng vì ba mày xin cô, mà mày đã được cô nâng đỡ rồi vẫn bị học sinh tiên tiến. Đến tối hôm đó, pama tao và pama mày đi ăn với nhau để tổ chức cho tao và mày tổng kết xong, mày nghĩ tao là ai mà mấy thông tin đó tao không biết. Khi tao cố tình hỏi mày học sinh gì, tao rất vui sướng khi nhìn cái bản mặt cắt không còn một giọt máu và mày trả lời run run là học sinh giỏi. Lúc đó tao mém phì cười, nói dối làm gì, buồn thay ày là ai cũng biết sự thật rồi. Tao cũng chỉ ậm ừ và ăn tiếp, mày không vui trong cả buổi hôm đó vì ai cũng khen tao, động viên mày cố được vào trường của tao, nhưng tao biết thừa sức mày, trường tao là trường điểm, bao nhiêu vụ chạy trốn xin vào rồi cũng phải biến vì không chịu được áp lực học tập, như lớp tao thôi, gần chục đứa chuyển đi rồi đó

Và tao nói không bao giờ sai, mày lại vào cái trường chẳng ra đâu vào đâu. Đến khi mọi người hỏi thì lại kêu vào đây cho gần nhà, trong khi mày mở cái bản đồ ra, cầm cái compa lên và thử quay xem, nó chênh nhau chắc cũng có vài mét ngắn ngủn. Mùa hè năm đó, tao lớp 8, mày lớp 6, cả cơ quan của ba tao và mày đi nghỉ mát với nhau ở nơi nào tao cũng quên rồi, hẳn sâu trong não tao về cái ngày ấy là mày nhận được một món quà rất ý nghĩa từ tao, một phát tát lật mặt trước toàn thể mọi người, lúc đó may mà các bác vào can tao không chắc tao bám vằm mày ra. Một con nhóc hỉ mũi chưa sạch mà dám trả treo hỗn láo với tao, lỏi cả ba mẹ tao ra chửi, một phát tát là quá may. Mẹ mày còn định vả lại tao nhưng tao đã bóp chặt cổ tay mẹ mày và rít lên: “Nếu bà không dạy con bà tử tế thì để tôi dạy, tức nước sẽ vỡ bờ, bà đừng có tưởng tôi hiền mà bắt nạt” Lúc đấy tao cũng hỗn đấy nhưng mà mẹ mày định tát tao đó, dù, người lớn dám đánh trẻ con tao kiện chết nhà mày. Cuối cùng tao bỏ về phòng và không ra ngoài nguyên ngày hôm đó, đừng tưởng tao sợ không dám ra ngoài mà tao đang tận hưởng cảm giác sung sướng thôi. Những ngày tiếp theo, bay vào Sài Gòn, tao nhớ là mọi người đi mua sắm rất ác liệt, tao toàn ngồi xem xong đợi mày đi qua tao giơ chân ra ngăn, mày lại còn dú dõn đi giày cao gót 9 phân, mọe, thế mà vẫn thấp hơn tao đến nửa cái đầu, cuối cùng mày ngã lăn quay ra đất, mọi người đều xì xầm bảo trẻ con học đòi đi giày cao gót làm gì, để ngã thế kia cho nhớ đời. Ôi trời ơi, mày nhìn tao với ánh mắt căm thù và xông vào bóp cổ tao, tao để im vì sức mày chẳng làm gì được tao đâu, tao còn bị dao kề sát cổ mấy lần mà chưa bao giờ khóc. Mọi người nhảy vào can và mày bắt đầu bị người khác nhận xét là xấu trong khi tao được nhận xét là người lớn, về đến nhà tao ngồi cười mất 30 phút

Và lần thứ 2 đi nghỉ mát, lần này chỉ có mấy anh thanh niên dưới trướng ba tao đi với nhà tao thôi nên tao vui vì khi không có bản mặt mày. Buổi tối mấy anh ấy rủ tao đi đạp xe quanh biển... đang yên đang lành mấy ông ý bảo cảm thấy vui khi không có bản mặt của nhà mày, tao thắc mắc thì nhận được câu trả lời rất thỏa đáng: mày luôn luôn làm phiền họ khiến họ không thoải mái, còn tao lắng nghe họ, biết nói vào lúc nào, ứng xử ra sao nên họ thấy rất tự nhiên. Và đi tận gần 1 tuần nên cũng có 1 số bác luôn thích mày, tao cũng đã khiến họ chuyển sang thích tao thật lòng. Và khi trở về, lại một bữa liên hoan của cả cơ quan ba để kết thúc hè, và có ai tin được, tao thu hút tất cả mọi người còn mày bị vút sang một xó xỉnh nào đó. Các anh các chị rất vui về cụng ly với tao, trò chuyện thoải mái, mày cố để thêm vài câu gây sự chú ý cũng không được. Còn các bác, các cô, các chú ai cũng tới nói tôi dạo này chừng chặc lắm

Còn chưa kể mày biết họ ghét mày ở điểm gì không?! Đó chính là đồng quần áo mày mặc trên người, bây giờ mày lớp 7 mà tao thấy mặc chẳng khác nào 1 con phò, hở trên hở dưới, chẳng có tí ngực nào cũng tí toe khoe hàng, muốn ói quá. Tao ít ra còn chọn quần áo phù hợp, khi nào có nhiều người lớn tuổi, tao sẽ mặc theo phong cách vô cùng lịch sự và kín đáo, khi nào có các anh chị trẻ tao sẽ mặc theo phong cách đường phố. Ai bảo tao xu nịnh thì nhầm to, đó là phong cách của tao, tao chỉ chỉnh mode của nó lớn hơn 1 tẹo thôi

Bây giờ ba mày đã phải chịu hình phạt cho những lỗi lầm mà ba mày gây ra, chạy trốn kiểu gì cũng bị

thuyền chuyển công tác và bị hạ chức. Cả cái cơ quan nghe tin ba mày chuyển đi mày có biết họ vui như nào không, họ nói không phải nhìn cái bản mặt hách dịch của ba mày và cái mặt giả tạo của mày, họ tâm sự với tao như vậy đó

Ngày trước em họ tao có nói 1 câu, nó 23 tuổi rồi: “chị lớp 9 mà suy nghĩ như 1 thằng con trai lớp 11”, tao cũng chẳng hiểu nó nói cái méo gì nhưng ngồi ngẫm lại cũng thấy đúng. Tao suy nghĩ như 1 thằng con trai nên tao hiểu bọn con trai thích gì, tao cư xử phù hợp nhưng tao vẫn là con gái nên tao hiểu bọn con gái muốn gì, kết hợp lại, tao khiến họ thoải mái và vui vẻ

4 năm trôi qua, thực sự tao cảm ơn mày nhiều lắm, mày là động lực khiến tao vực lại tinh thần. Từ một con bé nhút nhát chẳng thích nói chuyện mà bây giờ tao đã nói cực nhiều, cực biết ứng xử trong mọi hoàn cảnh, gần như là khéo miệng rồi. Nhưng mà tao cũng đã lấy hết sức mình để làm được việc đó nên 1% là do mày sống lỗi khiến tao thay đổi, còn đâu 99% là nghị lực của tao. Cái câu “cười trên nỗi đau khổ của người khác” của tao ít khi bốn cọt lắm đó...

Đây là lần cuối cùng tao nói về mày, tạm biệt mày...

Đó là phong cách của tôi

Đừng ai phán xét...

Tên hâm hấp kia, ông có đọc được không, nếu chăm đọc chắc đọc hết =)))) 99% là do nghị lực của chính mình đó, hận thì hận đó nhưng phải cao tay như Crazy này... ý lộn Lazy này nhé... đừng có buồn nữa nha... đóng sòng thì đóng sòng nhưng tôi vẫn đặt hết niềm tin của tôi vào ông đó... bình tâm đi, tôi mất 4 năm nhưng ông đừng để bằng tôi đó, tôi buồn lắm a

tôi đã sầu đa cảm lắm đó, đứng để tôi khóc hết nước mắt nghe chưa :3

6. Đạo Làm Người

Ấy da, bây giờ là tháng cuối cùng theo âm lịch rồi đó mọi người, người xưa thường gọi đây là “tháng củ mật” bởi tháng này nhiều trộm đạo, mọi người (nhất là các tuần đình) phải củ soát cẩn mật. Xét cho cùng cũng vì đói mà đầu gối phải bò

Đúng đó, tôi chưa thấy nhà tôi có một một năm nào bình yên với tháng này. Mấy năm trước, sơ sển không mất đồ cũng vướng phải mấy chuyện công việc nhức óc của ba mẹ. Năm ngoái thì dì tôi mất tiền trong khi đi chơi, tận 30 triệu, dì không phải người quá coi trọng tiền bạc nhưng cũng không có quá nhiều tiền, lúc đó coi như dì mất sạch, không còn chút tiền nào nhưng vẫn có mẹ và bà tôi giúp đỡ nên dì vẫn cười bình thường, dì là vậy, mất thì thôi, có động lực kiếm lại. Mấy ngày trước (21/1) mẹ tôi đang đi trên đường thì bị hai bọn lưu manh giật mất túi xách. Một đứa giả vờ thúc vào đuôi xe, đợi khi mẹ tôi quay lại nhìn thì một thằng khác đi xe song song giật mất cái túi. Trong túi cũng chỉ có hơn 20 triệu và nhiều giấy tờ khác, nói thực thì mẹ tôi còn bị chúng nó đẩy ngã khiến tím bầm cả chân phải nhưng may là chỉ bầm thôi chứ còn có nhiều người còn gãy tay, gãy chân

Ba tôi đã động viên là của đi thay người nhưng mẹ vẫn ngồi khóc rưng rức, mẹ tôi chẳng tiếc tiền đâu nhưng mẹ tôi ức, cực kì ức, những đồng tiền mình kiếm bằng mồ hôi công sức của chính mình mà bị cướp một cách trắng trợn. Tuy rằng lúc đó là buổi trưa, đường còn vắng nhưng không phải là không có người, sao khi mẹ tôi la lên bắt cướp mà không một ai giúp đỡ, họ đứng đờ như không... xã hội này thật lạnh lùng. Nói họ sợ liên lụy, sợ vạ lây cũng được nhưng sao thấy nạn lại không giúp, đó là một tội lớn đó, họ nên cảm thấy bứt giắt, chưa bao giờ tôi thấy chết mà không cứu cả. Im lặng nhiều khi tốt nhưng nó vẫn có mặt trái của nó

Khi nghe mẹ kể lại toàn bộ sự việc, anh tôi có hỏi ba, nếu báo công an có thể tìm lại được không. Ba tôi cười khểnh, ba cũng làm công an và có hơn trăm vụ báo mất nhưng ba bảo có ai chịu tìm đâu, nhờ may bắt

được thì tiền nó tiêu hết sạch rồi, làm gì có tiền mà trả lại, gọi người bị hại tới lấy lời khai rồi đi về, lúc đó còn tốn cả thời gian, tốt nhất là đành chịu thiệt, coi như làm phúc cho cái bọn vô tình đó. Tôi thì im và lắng nghe rồi ngồi lẩm bẩm nguyên rửa như một con điên, bọn nó không biết lí lẽ, đạo lí là gì thật rồi, làm những cái việc đáng hổ thẹn đó, không sớm thì muộn cũng bị trời phạt

Nhiều lúc ông trời vô tâm thật nhưng những việc này thì dường như qua được, nó như vãi thưa che mắt thánh. Mà kết hợp tôi rửa nữa thì dường như sống tốt, hôm tôi vô cùng độc địa, tôi thẳng thắn nói luôn có lần tôi rửa một đứa gây chân, mà hôm sau nó gây chân thật, một đứa khác tôi rửa nó bị té cầu thang, hôm sau nó té thật. Không rõ là trùng hợp ngẫu nhiên hay do tôi độc mồm nhưng cứ tin là thật đi, không thừa đâu, tôi không mê tín nhưng có thờ có thiêng, có kiêng có lành

Bọn cướp đường, cướp chợ là do quá nghèo, quá thèm thuốc (thuốc phiện ý) mà lên cơn làm liều, đáng thương chỉ có một nhưng đáng trách đến một trăm. Đạo làm người rất quan trọng, làm người khó lắm, tu bao kiếp mới thành người nhưng muốn làm vật thì dễ, chỉ cần như vậy thôi, người khác có thể dễ dàng buông lời mắng chửi: “đồ súc sinh!”

Từ bé đến lớn, tôi luôn muốn nhìn thấy một cuộc sống thật đẹp, chẳng có trộm cắp, nghiện ngập nhưng đó chỉ là một mơ ước viễn vông. Khu nhà tôi, chỉ cần đến 11h đêm là tôi không dám bước chân xuống tầng 1 khi không có ba hoặc anh đi cùng. Có lần khi tôi ở nhà bà đi về còn nhìn thấy một tên nghiện đứng ở một góc khuất đang phê thuốc. Nó đáng sợ lắm, tôi thấy thương cho người đã để ra tên đó, họ trông mong để rồi thấy con mình trở nên đốn mạt như vậy... buồn thật nhưng tôi cũng biết nhiều bác lâm vào tình cảnh này, bác nói chỉ đau mấy năm đầu thôi còn về sau nó sống thế nào mặc nó, bác chỉ biết sống ỉn

Nhiều fic tôi viết, những cảnh đánh nhau máu me bết toàn là thật, cũng từ thực tế mà dựng lên thôi. Mã tấu, dao phay, côn, đoản và cả súng nữa, tôi tận mắt chứng kiến, tay đứt rời, bị bắn máu chảy lênh láng, có khi còn trúng đạn ngay giữa đầu. Sao con người có thể làm vậy với chính đồng loại của mình, tình người ở đâu hết vậy. Nhìn nhiều tôi cũng thành ra chai lì, nhìn những cảnh chém giết nhau như vậy, tôi không còn khóc thét lên nữa, chỉ chép miệng và nói thế giới thật bất công, lạnh lùng đến vô cảm, và bỏ vào nhà. Chỉ vì nợ nần mà đâm chém nhau, chỉ vì ghen tuông mà hô hoán đồng bọn, đáng buồn cho xã hội bây giờ

Xã hội à?! Con người ư?! Còn nhiều thứ đáng nói lắm, con người nên sống có tình người đi, đừng chỉ vì một phút bùng bột mà đánh mất tính người. Tôi nhìn những cảnh đấy nhiều rồi nên đã vô cảm, nhưng không thể làm ngơ, ác giả ác báo, trời sẽ phạt đó

Lazy xin hết *cúi đầu* tháng này vô cùng nguy hiểm, mọi người nhớ khóa cửa, trông nom nhà cẩn thận nhé. Nếu ai hỏi mama và di Lazy bị mất tiền ở đâu để còn để ý thì đó là đường Lê Văn Lương và Royal city nhé, chú ý là Lazy ở Hà Nội nhưng mà dù ở đâu thì mọi người cứ cẩn thận đi, trộm cắp hoành hành nhiều lắm, nó không tha ai đâu :3

7. Gửi Đại Tỷ Của Wattpad Family

Tỷ Ru của bọn muội, muội cũng không biết viết sao nữa, tình cảm, kỉ niệm với tỷ, nó nhiều vô vàn không nói hết được ra hết. Tỷ là một đại tỷ của nhóm, nhắng nhít đó nhưng cũng vô cùng yêu thương mấy đứa tiểu muội, tiểu đệ ngỗ ngược này, bọn muội cảm ơn tỷ rất nhiều...

Tỷ là người đầu tiên thành lập ra room chat “đại nhắng nhít”, nhờ tỷ mà bọn muội gắn kết với nhau nhiều hơn, yêu thương nhau nhiều hơn. Muội luôn nghĩ sẽ chẳng có cái ngày mà chúng ta xa nhau nhưng đời nào ai biết được chữ “ngờ”. Ai cũng có lúc gục ngã, có lúc tinh thần suy kiệt, chẳng có ai có tinh thần thép chịu được mọi thứ cả, mà nếu ai bảo mình chịu được hết thì có lẽ đó là lời nói dối ngu xuẩn nhất muội từng gặp.

Muội biết tỷ không phải con người mạnh mẽ, yếu đuối là đằng khác nhưng tỷ vẫn cố đứng lên và vượt qua, bằng một nghị lực phi thường. Muội không rõ vì sao tỷ khóa face, xóa tài khoản watt, có khi nào là do page “Hội những người đam mê truyện ngược: Ngược! Ngược nữa! Ngược mãi!” lời fic của tỷ ra làm trò đùa quá

trốn nhưng cũng có thể do những chuyện ngoài xã hội làm tỷ bất lực. Nhưng vì lí do gì nó có vẻ rất kinh khủng, bức tỷ đến con đường cùng này

Sau khi nhận được tin tỷ nói lời cuối trên “Báo lá cải” và huynh Rờ nói tỷ inb xong liền khóa face luôn khiến bọn muội vô cùng choáng váng và ngạc nhiên, một đại tỷ đột ngột biến mất khiến cả group loạn cả lên. Đến lúc Bu đưa đoạn chat cuối cùng với tỷ ở trên watt lên room, bọn muội không biết phải làm sao nữa, còn tính hội đồng tập thể mấy admin trên page ngược kia nhưng khi bình tâm lại, mọi người quyết định viết fic

Rất lâu rồi, tỷ đã nói có ý định xóa tài khoản watt, muội đã can và tỷ không nhắc tới chuyện đó nữa nhưng mấy ngày trước, một lần nữa tỷ đăng tus muốn khóa face, xóa watt nhưng lúc đó muội chỉ nghĩ tỷ chắc lại bị kích động nên không muốn nói nhiều, nói nhiều còn khiến tỷ bức thêm. Sáng tối chiều ngày hôm nay... tỷ vẫn nói chuyện bình thường với bọn muội, vẫn chọc phá nói giỡn với nhau nhưng tới tối, muội cũng nổi nóng và tỷ cũng vậy, muội không ngờ lúc tỷ nói như vậy là tỷ đang ức chế thực sự, muội thật vô tâm và khi nhận ra thì đó là lần cuối muội chat với tỷ mất rồi

Không chỉ mình muội, mà tất cả thành viên của Wattpad family đều có những cảm xúc lẫn lộn. Nó như thần lẩn bị đứt đuôi vậy, bọn muội chẳng thể nào quên được đại tỷ của mình đâu tỷ à...

Nỗi buồn nào cũng mờ nhạt dần theo thời gian, dù vết thương có sâu đến mấy thì nó vẫn có thể lành lại, chỉ cần thời gian thôi... tỷ đã nói có thể chúng ta sẽ gặp lại nhau vào một ngày không xa, ở một fic nào đó của những người nào đó, có thể khó khăn đó nhưng không gì là không thể

Cuộc sống của tỷ, tỷ tự quyết định lấy, không ai có thể can thiệp, việc ngày hôm nay cũng như vậy, đó là quyết định của tỷ, bọn muội không có quyền can thiệp, giờ này chỉ biết cố gắng thôi. Cố gắng bình tĩnh, cố gắng tìm tỷ bằng mọi giá vì chúng ta là một gia đình mà một gia đình không thể thiếu đi một thành viên

Có thể bọn muội không còn được gặp tỷ Ru nữa nhưng đó chỉ là bọn muội không tìm ra đại tỷ Ru ngày xưa mà có lẽ đã tìm được đại tỷ nào đó mạnh mẽ hơn ngày trước. Nhìn từ góc độ nào thì đó vẫn là đại tỷ của bọn muội, chẳng ai lấp được chỗ trống của tỷ đâu

Tạm biệt tỷ Ru, bọn muội sẽ tìm được tỷ vào một ngày không xa, có thể không tên là Ru nữa mà tỷ sẽ có một cái tên mới, một con người mới chẳng?!

8. Bạn Ảo

Những người bạn tôi quen qua mạng xã hội, cả watt vẫn face, họ đều hầu như có muôn nghìn khuôn mặt khác nhau, không tài nào nhìn thấu hết nổi. Tôi chắc chắn rằng đối với tôi, một số người tôi yêu quý họ thật sự còn số còn lại, tôi khinh bỉ họ

Tôi yêu quý họ vì họ là bạn ảo nhưng họ không sống ảo, họ chia sẻ mọi điều với tôi, bất cứ chuyện vui hay buồn, tôi trân trọng họ rất nhiều vì ở ngoài đời tôi quen biết nhiều nhưng mấy ai là bạn thực sự của tôi. Không chỉ vậy, một số người trong họ còn kết thân và nói chuyện vui vẻ với con bạn thân tôi, điều đó làm tôi ngạc nhiên lắm vì ngày nào nó cũng lải nhải bên tai tôi rằng tôi nên bỏ cái này đi, ảo lắm, không có tốt đâu nhưng tôi vẫn bướng bỉnh không nghe. Đến hôm trước nó ngồi cười như điên như dại bên cạnh tôi rồi hét ầm lên bạn watt của tôi đáng yêu thế. Nó thay đổi suy nghĩ về họ, nó chẳng ca thán tôi mỗi khi tôi ngồi hí hoáy onl watt nữa nhưng đáng buồn đó chỉ là số ít, đếm rải rác trên đầu ngón tay

Số mà tôi khinh bỉ họ vì họ sống quá ảo, ảo tưởng sức mạnh, không sống thật một chút nào cả. Nếu tôi đi dạy đời thì đừng bao giờ nói với tôi câu tôi mới 15 tuổi, chưa ra ngoài đời đâu mà phán như thánh. Tôi xin lỗi chứ lớp 5, bạn thứ bị bắt cóc, kẻ dao vào cổ đến 5,7 lần đi xem bạn sẽ nhìn đời bằng con mắt như thế nào. Tôi thì nhìn nó bằng nửa con mắt, chẳng quan tâm, sống một cách bất cần, cái gì nó cũng không phải chuyện của mình. Bị mất cảm giác đau đớn vì chấn thương tâm lí nặng, tôi ghét nó lắm nhưng mà bác sĩ nói nó phụ thuộc hoàn toàn vào tôi, vậy tôi làm thế nào để chữa nó. Khi bị đứt tay, tôi nhìn vết cắt mà cười khểnh, không thấy đau, chiêm bánh bao, nhỡ nhúng đầu ngón tay vào chảo dầu sôi sùng sục, tay đỏ ửng phồng rộp lên nhưng tôi vẫn cười khểnh, có cảm giác gì không?! Chẳng có gì cả, nhiều lúc tôi tự làm

đau chính mình xem xem cái cảm giác đau nó có trở về với mình không nhưng không, vẫn vô cảm. Vậy nên đừng bao giờ nói câu tôi chưa bước ra ngoài đời, tôi đã chịu quá nhiều đau khổ từ nó rồi, chưa chắc một người sống lâu năm có thể chịu những đả kích như thế như tôi

Tôi vẫn nói là tôi còn đang quan tâm, giúp họ bớt ảo tưởng đi nhưng họ nói tôi đang sỉ nhục họ, nực cười, tôi còn nói là may cho họ đấy chứ phương châm của tôi là: im lặng là sự đỉnh cao của sự khinh bỉ. Nhỏ hơn tôi, chưa chịu những thứ mà tôi phải chịu thì đừng bao giờ DẠY tôi cách ĐỐI NHÂN XỬ THẾ. Chẳng nhẽ tôi không phải nhìn mặt xã hội mà sống, với công việc của ba tôi, không bao giờ tôi để lộ mặt thật ra bên ngoài với đồng nghiệp của ba, sai 1 li là sự nghiệp của ba đi 1 dặm. Mà cũng vì thế tôi gặp ti tỉ loại người, tôi biết họ giả tạo như thế nào khi nghe những từ mà họ nói ra nên đừng hòng gỡ trò trước mặt tôi, nhạt thếch

Gửi những người đã out group, tôi chẳng biết các bạn có đọc được không nhưng mà tính tôi chẳng nhìn ai bao giờ, tôi nhìn các bạn như thế là một kỉ lục của tôi rồi đó, các bạn nên thấy may mắn đi. Và may nữa là các bạn không ở gần tôi, ở gần tôi các bạn xác định là ba mẹ không còn nhận ra con mình nữa đâu. Nghĩ tôi là người xấu cũng chẳng sao, tôi quen rồi, 15 năm, từ ngày sinh ra tôi đã bị không ít người ghét nên có thêm 1 người cũng chẳng sao cả, tôi bất cần mà. Mà có gì cứ nói thẳng mặt nhau, tôi sẽ nói lại bằng giọng các bạn đã nói với tôi, thích trấu với tôi, tôi trấu lại, thích hỗn với tôi, tôi đập lại, thích dạy đời tôi, tôi sẽ dạy đời lại, không cần nhất thiết phải nhờ người nói dùm đâu. Các bạn out cứ lẳng lẳng mà out, không cần thông báo đâu, mà nếu có thông báo thì đừng úp mở lấp lửng, tôi chửi thẳng mặt đó. Vì điều đó gây những war chẳng đáng có

Tôi dùng facebook là để liên lạc với bạn bè là chủ yếu, còn khi tôi dùng watt là tôi muốn bộc lộ con người thật sự của mình, muốn chui ra khỏi cái vỏ ốc bên ngoài xã hội đáng ghét kia nhưng ai biết đâu chứ ngờ... Khi dùng watt, tôi lại tự tạo ình một cái vỏ ốc khác, chỉ có điều nó hoàn hảo hơn thôi. Nhưng hoàn hảo như thế nào cũng chỉ là giả dối, những người bạn ảo nhìn được con người thật của tôi chỉ là số ít ỏi, có khi chỉ là số chính phương có 1 chữ số

Thực sự thì khi lên mạng, tôi chỉ muốn giải trí nhưng hóa ra nó áp lực hơn cả bên ngoài xã hội kia, đời buồn. Có lẽ nếu không có người tôi thực sự tin tưởng là huynh ngồi nghe tôi lải nhải cả đêm thì đúng là trên báo hôm nay có tin tôi tự tử trong phòng kín mất rồi. Vì lúc đó trên tay tôi đã cầm sẵn con dao rồi, một nhát là tạm biệt cuộc đời, êm nhẹ và nhẹ nhàng bởi tôi không có cảm giác đau từ rất lâu rồi nên nó nhẹ nhàng mà. Chắc, không có huynh chắc tôi tạm biệt mọi người thật, haizzzz, đã nghĩ lại, đầu óc thông suốt nên đã quăng con dao vào xó nhà

Dù là người bạn ảo nào, tôi cũng trân trọng vì nó dính từ “bạn” nhưng nếu mà không muốn làm bạn, tôi chắc chắn sẽ quăng nó vào sọt rác. Tạm biệt những người tôi từng coi là “bạn” chúng ta chẳng là gì của nhau từ bây giờ và tôi sẽ chân trọng những người bạn ảo thực sự hiểu tôi. Họ ảo nhưng họ không có ảo trong tình cảm, tôi yêu điều đó ở họ

Có câu: “hi vọng nhiều rồi thì khi thất vọng sẽ cực kì đau đớn” nên tôi không hi vọng quá nhiều, tôi ghét sự giả dối và phản bội, nó sẽ khiến tôi bị kích động mạnh và khi đó, hãy xác định số phận nếu khiến tôi thất vọng đến mức rơi lệ, chỉ vậy thôi. Nói đi nói lại, tôi yêu họ nhiều

9. Ước Mơ Và Đam Mê

“Ước mơ” và “đam mê” là hai thứ hoàn toàn khác nhau mà bấy lâu nay tôi luôn lầm tưởng là một. “Ước mơ” nghe nhiều lúc xa vời lắm nhưng có thể biến ước mơ thành hiện thực mà còn “đam mê”, ít khi ta tìm được đam mê CHUẨN

Hồi còn là đứa con nít bé lút nhút, tôi chẳng có đam mê gì cả, chỉ có ước mơ nhỏ nhoi là làm một cô công chúa luôn khoác lên mình những bộ cánh diêm dúa bông bênh, đứa trẻ bình thường nào là nữ chẳng ước như vậy. Lớn hơn chút nữa, tôi vẫn chưa tìm được đam mê, ước là mình giàu thiết giàu, chẳng phải lo toan

gì cả, tiền tiêu tha ga, cấp 1 ngây thơ thật. Còn bây giờ, cuối cấp 2, lớp 9 định mệnh, tôi có ước mơ gọi là thực tế nhất, đó là: thi được vào một ngôi trường cấp 3 thật tốt, tốt nghiệp rồi thi vào trường an ninh hoặc cảnh sát để nổi nghiệp ba rồi lại ra trường, bước vào đời, có một công việc ổn định và một gia đình hạnh phúc, thế là đủ. Nhưng nhiều lúc tôi tự hỏi, đó có thực sự là ước mơ của mình không?! Hay chỉ là những suy nghĩ mà ba mẹ áp đặt cho tôi rồi tôi tự ngộ nhận đó là ước mơ?!

Nhiều lúc tôi lại ngẫm nghĩ, hay là theo làm ca sĩ mặc dù giọng hát như vịt đẻ, cái đó có thể sửa bằng cách học thanh nhạc. Hoặc theo làm họa sĩ bởi tôi rất hay vẽ vời nhưng mà nghề đó không giàu mà tôi thì là một con người thực dụng. Mà kinh doanh thì sao??? Tôi không có duyên, thử bán nhiều thứ rồi và vẫn chỉ dừng lại ở HUỀ VỐN, vậy nên tôi cắt phăng cái ý nghĩ đó đi. Chỉ còn có chính trị, ai cũng bảo tôi hợp với chính trị vì tôi rất hay táy máy về các vấn đề thời sự, nếu ba có bất cứ hồ sơ vụ án nào, tôi đều ngồi đọc hết sạch, không hiểu lại hỏi ba, từ bé tôi đã quen với các vụ án hình sự nên thỉnh thoảng lại ngồi phân tích như thật. Từ nội ngoại đến thân bằng cố hữu ai cũng khuyên tôi đi theo ngành của ba vì bây giờ ba đã làm to, đến lúc tôi bước vào đời thì đã có người chống lưng vững chãi và không phải chạy đôn chạy đáo đi tìm việc làm. Và là một con người thực dụng, tôi nhìn vào kinh tế của nghề đó, không cần bàn cãi, tiền bạc chắc chắn sẽ dư dả. Nhưng nhiều khi tôi không muốn thi vào an ninh, vì sao?! Vì tỷ lệ chọi đầu vào quá cao, đã 1 chọi 10 mà nữ chỉ lấy 20% số người đỗ, mà điểm đầu vào cũng ngất ngưỡng, áp lực quá lớn

Quan trọng hơn, đó có đúng là ước mơ mà tôi mong muốn?! Tôi chẳng biết nữa, tôi đã bị lệ thuộc quá nhiều từ khi sinh ra, ba là người cổ hủ luôn áp đặt suy nghĩ “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy” nên chính kiến của tôi chẳng có chút sức nặng nào nên cứ đành chấp nhận mà thuận theo

Nhưng đúng là khi chưa tìm được đam mê thì tôi vẫn lưỡng lự với cái ước mơ đó. Giờ tôi đã tìm được đam mê đó rồi. Đam mê viết truyện!

Đam mê này không một ai ủng hộ tôi vì bắt đầu viết truyện, tôi thường rất hay nói lí lẽ chứ không im lặng mà thuận theo. Ba mẹ nói, tôi có thể tuôn văn ra đáp trả cả giờ, hõn cũng được nhưng mà từ khi viết, mọi điều tôi nói đều rất chau chuốt và không ai có thể bắt bẻ. Mọi người nói tôi điên do viết truyện quá nhiều, tôi cười khinh, ai chẳng muốn có một thế giới riêng, tôi cũng vậy, tôi không điên một chút nào, nếu điên thì tôi đã ở Biên Hòa rồi

Họ tiếp tục nói, cái đam mê vợ văn này của tôi có thể làm hỏng tương lai của tôi, nó sẽ biến tương lai của tôi trở nên xám xịt. Họ nói tôi sẽ chảnh mắng học hành và trượt cấp 3, tương lai được vẽ cẩn thận kia sẽ sụp đổ hoàn toàn. Tôi đã từng động viên đứa em họ của mình hãy đi theo đam mê chứ đừng vì cái ước mơ mà mọi người luôn áp đặt ình mà vứt bỏ đam mê. Nó đã lưỡng lự, rất may là nó lưỡng lự, tôi một thời gian sau mới nói với nó “đam mê không nuôi sống mình nhưng ước mơ sẽ nuôi sống đam mê”. Tôi đủ lớn để hiểu nhiều thứ, đam mê tôi có, ước mơ tôi có dù đó là do mọi người ép buộc

Nếu ba mẹ cứ tiếp tục nhồi nhét, bắt tôi thi chuyên nay nọ, được, tôi sẽ thi nhưng miễn họ đừng tạo áp lực. Chứ luôn mồm nói: “Con thi chuyên đi, không đỗ cũng được, coi như thi chơi nhưng mà phải bảo cô giáo cho thêm nhiều dạng bài đề thi chuyên, các câu hỏi hay ra đề, ba mẹ không có gây áp lực đâu” vậy là không tạo áp lực sao, áp lực quá lớn đấy. Khi tôi nói: “Vậy con sẽ đi thi chuyên Văn ọi người vừa lòng dù con không thể nào bằng những đứa đang ôn luyện thi chuyên từ đời tám hoánh nào, cũng đừng có nói là con chắc chắn đỗ trước mặt người khác, chẳng có gì chắc chắn cả. Ai cũng biết tính con, thà không nói để con tự mình làm thì may ra đỗ chứ càng nói thì có lẽ thi thường con còn trượt chổng gọng” vậy mà họ trả lời tôi như thế này: “Mày là con tao đẻ ra, chẳng nhẽ tao không biết mày như thế nào, không nói mày sẽ như anh mày, lông bông chẳng ra đâu, còn trượt thì kệ xác mày, đây là việc của mày, tao đ** tham gia”. Lúc đó có ai biết tôi ức như thế nào không, tôi đã kìm nén hết sức rồi và nói: “cha mẹ sinh con trời sinh tính, anh ấy và con như nước với lửa, như mặt trăng với mặt trời, như mùa đông với mùa hạ, như ngày với đêm, như cực âm với cực dương, không có điểm nào giống nhau nên đừng vợ đũa cả nắm, và còn nữa, lòng người sâu như đáy giếng, đừng bao giờ nói đã hiểu hết ai hoàn toàn, nó hư cấu lắm!”

Cuộc nói chuyện kết thúc, tôi bị thu mất cái laptop với lí do cả hai người sẽ tự tay đập tắt cái đam mê còn đang bắt đầu cháy âm ỉ của tôi. Nhưng sau một hồi quyết chiến tôi cũng giữ lại được cái điện thoại và ipad để tiếp tục tiếp lửa cho đam mê. Với thỏa thuận rằng tôi phải hoàn thành cái ước mơ của tôi (dù rằng đó là họ áp đặt) và không được để đam mê ảnh hưởng tới ước mơ

Tôi đã đồng ý, nếu họ muốn như vậy thì tôi chơi tới bến, đam mê của tôi có thể không kéo dài được vài chục

năm nhưng ít nhất tôi mong nó kéo dài tới hết tuổi trẻ. Còn cái ước mơ kia, tôi sẽ biến nó thành thực tế và phục vụ cho đam mê của mình

Ai có đam mê, đừng bao giờ từ bỏ vì ước mơ nó lớn hơn. Các bạn có biết cái đam mê đó là động lực sống cho tôi không?! Vì đam mê này cho tôi rất nhiều điều mà ước mơ không bao giờ có thể cho. Nếu ai có đam mê và ước mơ là một, tôi cực kì ngưỡng mộ các bạn đó ^^

Nói thật chứ tranh luận với pama không khác quái nào đang kiểm tra sức chịu đựng và thanh quản của mình ==” và lúc đó chỉ muốn tựa vào vai 1 người thôi T^T Ế??? tôi có thêm một ước mơ mới nhưng nó hơi viễn vông thì phải =))) nhưng mà có 1 ước mơ max viễn vông đó là tôi có thể, dù chỉ 1 lần, họp mặt tất cả các thành viên của wattpad family ^^ điều này là bất khả thi ==”

See you soon :*****

10. La Liếm Và Người “lổi” Tiếng

Cho tôi mạn phép hỏi, các bạn đã gặp thể loại này bao nhiêu lần rồi?! Với tôi thì... ngày nào chả gặp, thực sự là rất ngứa mắt. Nhìn ava tôi đi, các bạn nói là xinh, là đẹp, không khéo là hotgirl (ảo tưởng tí) nhưng mà có sự nhúng tay của 360 đó, không nhìn ngoài đời sao biết được như thế nào đúng không?!

Ở bất cứ ngôi trường nào, hay kể cả công ty, nơi đâu cũng có người được phong làm hotgirl đúng chứ?! Không đúng chặt đầu tôi đi, đến trại giam còn có nữa là... Vậy mấy người đó rất nổi tiếng đúng không?! Trong phạm vi nhỏ thôi, còn phạm vi lớn chắc tốn kha khá tiền để lên báo, tôi dám cá đó, tôi cũng biết vài người nổi tiếng mà.

Vậy như thế nào để họ “nổi”, cái số tài năng rồi nổi đếm trên đầu ngón tay, còn cái số la liếm để nổi thì chắc phải so sánh với số hạt gạo nằm trên bàn cờ trong truyện Trạng đó =))) dù có tính như thế nào thì nó cũng gần như là vô tận.

Tôi cực hận cái lũ la liếm (có ai nhột không), vì lí do gì?! Đơn giản thôi, tôi thích thể. Nói đùa vậy thôi, chỉ là tôi không thích kiểu la liếm giả tạo đó, trông thật thảm hại và đáng thương, việc gì phải đi la liếm như vậy. Mà đời thường la liếm đã nhiều, việc người nổi tiếng thật la liếm nhau cũng chẳng phải ít, báo mạng tràn lan đó, ngày nào chẳng có. La liếm người nổi tiếng để rồi nổi tiếng, sao nó cứ liên tục tiếp nối, bao giờ mới hết.

Nhưng nổi tiếng, rồi đem cho xã hội những gì đẹp, đáng giá thì tôi chẳng nói, đây toàn đem những thứ giờ ời đất hỏi cho xã hội, vứt đi mãi mà vẫn còn rác. Tôi hỏi thật đó, các bạn muốn “nổi” như thế để làm gì?! Cuối cùng thì nó chỉ là cái danh hão, chẳng có gì là thật cả. Không chỉ thế, các bạn sẵn sàng vứt bỏ hết tình cảm của mọi người xung quanh để được trở nên nổi tiếng, vậy sinh ra câu “bán anh em xa, mua láng giềng gần” để làm gì, làm cảnh, trưng để đẩy chắc.

Mà phán xét vậy là chẳng đủ đâu, chỉ là tôi đang bí văn mà thôi.

Tôi cũng từng muốn “nổi”, muốn “nổi” trong cộng đồng các Author nhưng chỉ là vài phút ảo tưởng sức mạnh thôi. Tôi thừa hiểu rằng mình là gì đủ trình để vượt mặt bao nhiêu người, và tôi học chuyên toán chứ có phải chuyên văn đâu, văn chỉ là đam mê nhỏ của tôi. Tôi viết truyện cũng là một cách giải tỏa căng thẳng, tôi rất dễ bị áp lực. Và suýt chút nữa tôi cũng mắc phải cái tính la liếm, bạ ai hơi nổi tí tôi cũng bắt chuyện làm quen, nhớ lại thấy mình xàm thật chứ đùa.

Nhưng rồi cuối cùng tôi cũng rút chân về trước khi bước vào cái hố sâu hoắm đó. Anh tôi cũng là một người từng nổi một thời, hầu như thời đó hỏi các anh chị ở bất cứ trường cấp 3 nào ở nội thành Hà Nội ai ai cũng biết anh tôi, nhưng cũng lại là thành phần hotboy, hotgirl. Lúc đó thấy ông ý oách thật, đi đâu cũng quen biết, mối quan hệ rộng, ai cũng nể nhưng, hờ hờ, may mà lúc đấy tôi còn nhỏ (kém ông 5 tuổi mà) nên không bị xách cổ đi mỗi khi ông ý đi chơi, không chứ bây giờ tôi quen với Quỳnh Anh Shyn, Ole với Mờ Naive thật đó, không xạo đâu. Tôi chẳng thấy quen với những người đó thì mình có lợi lộc gì, đằng nào thì

nó cũng không có ích cho tôi về sau, tôi là một con người thực dụng mà. Quen với người nổi tiếng, oai thế, nhưng mà chẳng hay đâu, tôi đã tiếp xúc với họ, tuy dù chỉ một lần nhưng thực chất họ không hoàn hảo, chỉ tỏ ra như vậy thôi, và từ đâu họ nổi lên như thế?! Tất nhiên là quen biết với các đàn anh đi phía trước, sau đó nổi khắp trường, bằng một cách tài tình nào đó thì lên được mặt báo, cuối cùng là nổi tiếng, tôi có lẽ nói không đúng thì bỏ quá cho tôi, đây là ý kiến riêng của tôi thôi.

Nếu như ai theo con đường nghệ thuật thì muốn nổi còn tạm được nhưng không theo nghệ thuật, nổi làm quái gì??? Lo học hành đi! Nổi tiếng mà khiêm nhường, tôi nể phục các bạn, nhưng nổi xong đi khinh người, xin lỗi chứ cho tôi nhỏ bãi nước bọt vào mặt bạn.

Tôi chẳng có gì nổi bật, tôi cũng chẳng mấy khi tỏ ra sôi nổi, nhưng đó là do tôi lười thôi, mấy người tôi thân đều biết độ điên của tôi rất kinh khủng, quấy sung chẳng kém ai, mấy anh chị 18 còn rên. Tôi chỉ thích trầm vậy mà sống, bùng cháy khi cần, vậy là quá đủ. Nhìn tôi ngoài đời lúc ở trường, đúng chuẩn mực của thanh niên nghiêm túc, áo sơ mi trắng truyền thống, quần kaki xanh đen ống đứng, không bó chút, rất ít khi mặc quần bò đến trường, con ngoan trò giỏi thế đó. Chẳng bao giờ đi nói xấu ai nếu người đó không nói xấu mình, đối xử với tôi ra sao thì tôi đối xử lại thôi, công bằng mà, thực dụng lắm. Nhưng đời không như cổ tích, rất ít khi nói chuyện, có khi cả tuần còn không nói với nhau câu nào mà vẫn có thể nói xấu được, các bạn tài thế, tôi không thể nhiều chuyện và lắm mồm thế được.

Lần sau nói xấu tôi, xin mời nói trước mặt để tôi tiếp thu, rút kinh nghiệm chứ các bạn cậy mình nổi, hót hòn hột mà nói gì cũng được sao? Đừng tưởng tôi hiền, tôi chẳng hiền đâu, tôi có thể đánh trả lại nếu cảm thấy bị xúc phạm quá nhiều. Bố mẹ sinh ra tôi như thế nào, tôi giữ nguyên như vậy, chẳng tô son để môi thêm hồng, chẳng đánh phấn cho da thêm trắng, chẳng đeo lens để mắt thêm to vì tôi muốn giữ nguyên như thế, tôi cảm thấy chưa đến tuổi suốt ngày son với phấn (hơi cổ hủ và già so với thời đại ngày nay ha) tôi muốn học hành cho tốt, lên cấp 3 rồi làm cái gì thì làm, tuổi trẻ còn dài lắm. Bạn nói tôi xấu, tôi công nhận mình không đẹp nhưng mà bạn nói tôi xấu như chó là không chấp nhận nổi, nhìn các bạn làm tóc, trang điểm giống nhau, tôi không hiểu nổi. Như thế sinh ra từ “cá tính” làm gì hả??? Tôi thích gì là tôi làm, đó là điểm riêng của tôi, tôi chẳng phải mấy con búp bê như các bạn mà tôi son trát phấn trang bầy cho thiên hạ nhìn, chẳng phải cái thứ sản xuất hàng loạt như vậy. Ai cũng hiểu hàng độc thì vô giá còn hàng sản xuất hàng loạt kia thì rẻ bèo, nhỉ?!

Chắc còn nhiều điều về các bạn thích “nổi” như thế này lắm, nghĩ mình cái gì cũng đúng, mình là người giỏi nhất trong việc nhận định cái đẹp nhưng bí thật rồi, hết ý rồi, tạm dừng đi nhova.

Các readers, các bạn đã gặp những trường hợp này như Lazy chưa? Ít nhiều là có đúng không? Và có không ít nhiều người nhột nhỉ?! Nhưng Lazy dám nói dám làm, chẳng chỉ riêng ai cả, chỉ chung tất cả xã hội, fic này luôn tồn tại vì lí do đó.

See you soon :*****

11. Mạng Xã Hội & Áp Đặt

Vâng, vâng, vấn đề muôn thủa là đây. Tôi đến đau đầu vì nó, mạng xã hội có mặt lợi và mặt hại, sự thật đó. Với tôi thì cái lợi nó vô vàn, tôi quen được nhiều người hơn, nắm bắt thông tin nhanh hơn hoặc như bây giờ, tôi có thể thực hiện điều mình thích. Còn cái hại... tôi cảm thấy ức chế điên người.

Nhiều người ghét phụ huynh dùng facebook, giờ tôi đã hiểu vì sao... cổ lỗ, lạc hậu, áp đặt, những điều đó hầu như phụ huynh nào cũng có vì thế hệ trước và thế hệ sau có một khoảng cách rất xa. Tôi với thằng em hơn 20 tuổi cách nhau có gần chục tuổi mà quan niệm về mọi thứ đã khác nhau vài cây số rồi huống hồ là mấy thập niên liền. Phụ huynh áp đặt những thứ ngày xưa vào bây giờ, vậy thử hỏi cứ áp đặt suốt thì đất nước phát triển thế nào???

Họ áp đặt, nhưng những người phải chịu cảnh đó lại hầu như là phái nữ (tôi đúc kết từ cái gia đình mình ra đó ==). Bắt nữ phải biết nữ công gia chánh thành thực, ừ thì tôi đồng ý là mấy cái đấy về sau cần khi đi lấy chồng nhưng cứ để học dần đi, đâu nhất thiết cấp hai ăn chưa no, lo chưa kĩ đã bắt phải học ngần đấy thứ. Và còn nữa, nữ thì phải nhẹ nhàng, không được ăn to nói lớn, ăn mặc kín cổng cao tường; hai cái

đầu, tạm chấp nhận, cái cuối cùng... cho phép tôi lưỡng lự chút. Biết rằng mặc kín là bảo vệ mình nhưng mùa hè nóng 39, 40 độ không ặc quần sooc và váy ngắn ngang đùi, bắt mặc quần bò thì đến ông cố ngoại tôi sống lại cũng chịu, thà chết thêm lần nữa còn hơn.

Ngoài những điều đó ra, từ khi có thêm mạng xã hội, hờ hờ, hình như mấy cái điều cấm, cấm, cấm nó lại một lần nữa nhiều thêm thì phải. Cấm đăng tus nếu nó có mấy từ như: “đ, đm, vl, vùn, shiet...” uầy, thời đại nào rồi mà còn cấm với đoán. Cấm đăng hình ảnh, tus có liên quan tới nội dung tỏ tình, yêu đương với người cùng giới, tôi bất mãn cái này nhất! Tình yêu không phân biệt bất cứ thứ gì nghe chưa ==

Tôi còn nhớ 2 năm trước tôi không được nghe mấy bài nhạc Việt có nội dung anh yêu em, em yêu anh, chúng ta yêu nhau, bla bla bla... vậy là tôi quay sang nghe nhạc Anh, Hàn, Nhật cho nhanh, cấm toàn vô lý. Và đến bây giờ... cấm yêu đương nhé con! Tôi chẳng ham hồ đâu, nhưng nói chuyện vui, thân mật với ai tôi thích, xưng hô anh anh em em là thế quái nào cũng bị chửi lên bờ xuống mã mà tôi không hiểu chửi tôi vì cái gì nữa.

Còn lần này, mới chỉ đăng một cái tus do ức chế tích tụ gần cả tháng có 2 từ “đ”, 1 từ “vl”, 1 từ “shiet” mà bị chửi te tua, bắt xóa tus ngay lập tức. Tôi nói các bậc phụ huynh à, tôi nói người khác mà, tự nhiên nhột chặc. Hậu quả sau đó là tôi bẻ hết 4 cái bút chì, 1 cái bút bi, suýt chút nữa bẻ luôn cả cái bút lông mới mua về chưa đầy 3 tiếng, may kìm nổi.

Vậy mà còn đập thêm vài câu: “mày là con gái thì không được nói vậy, người ta đánh giá mình”, “mày hậm hực cái gì, con gái mà lúc nào cũng mở mồm ra chửi bậy xem được không”... Tôi có chửi bậy, thỉnh thoảng vắng tục nhưng đó là nói đùa với bạn, và nói tiếng lóng ạ, có đứa học sinh cuối cấp hai mà ngoan tới mức không vắng tục, không chửi bậy thì chắc xếp vào loại một sách. Tính thử nhé, lớp tôi có 55 học sinh, có duy nhất 1 người một sách như thế, không mạng xã hội, không chửi bậy, vậy làm chiếm 0,55% và lớp tôi có loại ngoan như vậy, có lớp chẳng có ai nên chắc con số 0,55% kia còn tụt nhiều hơn.

Khi có mạng xã hội, tôi tâm sự với nhiều người hơn nhưng thỉnh thoảng bị bơ thẳng cẳng, nhưng dù sao cũng giải tỏa đôi chút. Thật buồn là Wattpad chưa tới được với các bậc phụ huynh, nếu không tôi sẽ làm một fic dài dằng dẳng để mà nói cho họ hiểu.

THỜI THẾ PHẢI THẾ THỜI, MẠNG XÃ HỘI LÀ CỦA HIỆN ĐẠI, TẬP LÀM QUEN DẦN ĐI, NẾU MÀ KHÔNG LÀM QUEN ĐƯỢC THÌ BỎ CMNL ĐI. QUAY VỀ VỚI CÁI CUỘC SỐNG NGÀY XƯA ĐI, HẾT THỜI ÁP ĐẶT LÂU RỒI.

12. Văn Hóa Giao Thông

Lâu lắm mới đặt chân về nơi đây =)))) tại vì dạo này học hành suốt nên chưa có thời gian ngồi lê đôi mách, moi tật xấu của người khác, hôm nay tôi thu thập được đủ rồi, giờ kể lể và phê phán đây.

Nhiều chuyện để nói lắm đây, nhớ hơn một tuần trước tôi chở con bạn về nhà, không thuận đường cho lắm nhưng đi quá một đoạn rồi rẽ là vòng ngược trở lại, coi như hơi thừa điện đi một vòng tròn. Đi vào đường một chiều, rõ ràng là có biển báo cấm quay đầu rồi và hôm đó xe cũng hết điện nên tôi đi với tốc độ chưa quá 20km/h. Đang đi rất ngon lành, mũ bảo hiểm đội đầy đủ, bỗng nhiên có bà phụ huynh nào đó chở hai đứa con nhỏ, tự dưng quay ngoắt đầu xe, không nhìn, không xi nhan, phóng cái vèo ra giữa đường ==” Tuy tôi đi chậm đấy nhưng các bạn hiểu phụ nữ nó đi nguy hiểm gấp trăm lần không, vậy nên tôi xác định là nếu có hết sức ngoặt tay lái vào lề đường thì cũng không trách được cái bà đó. Vậy tôi chọn cách phanh lại, ai ngờ con mụ đẩy nó dõ ga =__= húc vào đầu xe tôi, nhẹ thôi vì tôi phanh lại kịp mà, con mắch đẩy nó đã tông vào rồi thì cũng phanh lại hộ tôi cái, ai điên tới mức tông vào người khác rồi lại còn rú ga lên không, cái chân tôi mài ngay vào lớp của bà :< may=“ mà=“ tôi=“ không=“ biết=“ đau=“ là=“ gì=“ không=“ tôi=“ xe=“ thịt=“ bà=“ ý=“ rồi=“ dù=“ sao=“ đấy=“ là=“ địa=“ bàn=“ nhà=“ tôi=“ tôi=“ hô=“ cái=“ là=“ có=“ một=“ đồng=“ ông=“ anh=“ dưới=“ trưởng=“ của=“ anh=“ ra=“ chửi=“ nạt=“ mặt=“ cái=“ mụ=“ đẩy=“ ra=“ rồi=“ :|=“ vì=“ bà=“ đồ=“ ga=“ nên=“ hai=“ đứa=“ trẻ=“ đằng=“ sau=“ cũng=“ ngã=“ chắc=“ một=“ đứa=“ 3=“ tuổi=“ một=“ đứa=“ 5=“ tuổi=“ ngã=“ cách=“ mặt=“ đất=“ có=“ 20cm=“ _-=“ do=“ hoảng=“ quá=“ nên=“ mới=“ khóc=“ thôi.=“ bà=“ ôm=“ con=“

xong="” chữ="” tôi="” té="” tát,="” hôm="” đây="” hơi="” mệt,="” không="” muốn="” làm="” to="”
chuyện="” nên="” tôi="” cũng="” xin="” lỗi="” cho="” có="” lệ,="” tôi="” biết="” thừa="” người="”
lớn="” méo="” bao="” giờ="” nhận="” mình="” sai,="” ai="” ngờ="” bà="” được="” đà,="” chữ="”
thêm,="” mấy="” cô="” chú="” khác="” thấy="” rõ="” ràng="” bà="” sai="” nhưng="” thấy="” bà="”
chua="” ngoa="” quá="” nên="” nói="” dùm="” tôi="” “thôi="” chị="” ạ,="” cháu="” nó="” xin="”
lỗi="” và="” cũng="” biết="” nhận="” lỗi,="” chị="” qua="” đi,="” con="” chị="” cũng="” không="”
xây="” xát="” gì,="”>

Và ngạc nhiên cực, bà nói: “Đm, con tao mà làm sao tao rạch mặt cả nhà mày!”. Oimeoi, tôi đã cười thầm trong bụng và phải quay mặt đi cười khểnh một cái đó. Tôi mà nhắc máy lên, tôi gọi cho anh tôi, chắc chắn sẽ có tâm hai, ba chục thằng sẵn sàng cầm mã tấu khiêu chiến ngay tại chỗ với bà; nếu tôi gọi cho bố, công an phường hốt bà lên thẳng đây ngay, nhớ rằng CÓ BIỂN CẤM QUAY ĐẦU XE!!!

Sau một hồi nghe bà “HÓT” tôi chán nản nói: “Vâng, cháu xin lỗi, lần sau cháu sẽ chú ý đường”, bà định nói thêm nhưng mấy người xung quanh bảo tôi về đi. Bà nói thêm câu nào nữa thật chắc tôi chẳng kìm nổi mắt, cho cái mặt bà mãi đường nhựa luôn :-J cái chân yêu quý của tôi tới về nó có một vết bầm đây, nếu không để ý mà bôi thuốc chắc tôi cũng không biết đâu, nhiều khi bệnh mắt cảm giác khôn nạn nhể :-J

Đây, ứng xử của người Việt trong giao thông đây, tôi muốn phỉ nhổ, mặc dù cũng là người Việt, thật đáng hổ thẹn khi xã hội còn những loại người vô văn hóa như thế. Xong cả công an giao thông nữa, tôi muốn vút cm vào sọt rác.

Rõ ràng cái sách luật giao thông năm 2015 tôi mới đọc hôm trước, hôm sau bị mấy “chú” CSGT tóm ==” cái chị dào tôi, hai chị em mũ mào đủ, nó cứ tóm vào, kiểm tra giấy tờ, đầy đủ, đáng nhẽ phải thả thì nó phía ra là vượt đèn đỏ. Tôi hỏi, đường nó đông như trẩy hội, lúc đến đèn ngã tư là 15s, đi đến nửa ngã tư nó hết đèn xanh, chuyển đèn đỏ, không vượt sang đường chẳng nhẽ đứng chình ỳnh giữa đường :| Sau đó nó đòi 800k @@ chị kia gọi cho anh làm trên quận, nó bảo là giảm nhẹ cho còn 300k lỗi sang đường không xi nhan. Và ngạc nhiên, hôm trước tôi cầm quyển sách luật đọc, sách bảo mất có 80k =)))) năm 2015, mới nhất nhá, nó lôi quyển năm 2014 ra phản bác, và tôi dám khẳng định đây là phạm trù của phạt ô tô chứ đêch phải xe máy =))) tôi cãi nói là bố tôi đang học luật, hôm trước tôi mới đọc xong, nó cãi cùn bảo là cấp trên đưa quyền nào thì xử phạt theo kiểu đó. Tôi cứ nói, nó bí lí nên phải cho xuống còn 100k lỗi không đội mũ =)))

Còn nữa, lúc đợi nó ghi giấy phạt, tôi thấy có 2 thằng đầu trâu mặt ngựa xăm đầy người, không đội mũ, đi xe SH, vượt đèn đỏ qua trước mặt nó mà nó không tóm vào. Đúng là cái lũ nhát cáy, chỉ dám hoành hợ người lành. Ai gzu, nó xa khu vực có thể vênh vác nên tôi đành lôi luật ra cãi, mình có khiếu làm luật sư =))))

Cảnh sát còn thế thì dân cũng không có văn hóa thế đây :-J mà dân đi như cái bà nói lúc đầu chiếm tới gần một nửa, chẳng ít ỏi gì đâu. Đến bao giờ tôi mới có một cuộc sống ở trong mơ như Nhật Bản đây, đơn giản, nhỏ hơn là Đà Nẵng :3 ở Hà Nội toàn dân lưu manh từ quê lên ==__= cái đợt nghỉ lễ kia, dân quê về hết, Hà Nội nó vắng tanh!!! Chả có mống nào :3 vậy mới nói, dân Hà Nội ít lắm, đông chỉ vì ở quê đổ lên kiếm ăn thôi. Nếu có ai đụng chạm thì cho Lazy xin lỗi, đa phần dân quê vậy mà, số ít đứng đắn Lazy biết thì quá là bé nhỏ.

4/5/2015

Vậy đây, cuộc đời, thật đáng thất vọng với người dân bây giờ =)))) Lazy thì cả họ ngoại là người Hà Nội chính cống, không lai tạp, có đời mẹ Lazy lấy bố người Thái Bình thôi mà sinh ra và lớn lên tại Hà Nội, đừng ai dám nói là đời cụ tổ tông Lazy cũng là dân quê mà dám khinh dân quê =)))) mà dân quê nhưng nhà nội Lazy thì ai chả mơ, cả nhà làm giáo viên =))) anh cả là bố Lazy làm công an, dân quê nhưng đều có học cao nha =))) mà có thật là dân quê nhưng đứng đắn thì Lazy cũng chẳng phê phán gì :3

Thông cảm, Lazy bị bức xúc về dân quê sau khi một thằng thợ làm của quán net nhà Lazy mở nó ăn cắp đồ nhà Lazy =))) nó là dân quê nên tự dừng kì thị ghê gớm :)))) nuôi ong tay áo bao lâu, khôn thật =)))

13. Oimeoi Cấp 3. Nhiều Thành Phần Thật “unbelievable”

Lần này là Lazy muốn chọc ngoáy với soi mói, lâu không viết cái này nên bức bối () phần thứ nhất chủ yếu là kì thị bạn ý :3

À vâng vâng, lâu lắm rồi tôi chưa sờ mó tới nó mà bây giờ muốn nói lắm rồi. Nói thật rằng từ cái này bước chân vào cấp 3, tư tưởng trong đầu là muốn gặp các bạn hoà đồng và đ’ có thành phần la liếm. Trên đời Nười hận nhất thể loại này, hận chỉ không thể cắt thịt chúng nó đem lên chảo rồi phi hành chiên lên.

Và các bạn biết đấy, cuộc đời nó chả bao giờ hoàn mỹ và viên mãn cả . Thế quái nào lại gặp ngay cái bạn mà mới lên cấp ba đi la liếm để ai cũng biết mình là ai

14. Thành Phần “tay Nhanh Hơn Não” Trên Mạng Xã Hội

Chuyện này cũng lâu rồi nhưng hôm nay Nười mới động vào. Chuyện là như này, Nười có một ông anh trai (hắn ai đọc hết mấy cái trước cũng rõ) và ông có một cô người yêu bằng tuổi Nười.

Hừm, cấp ba rồi thì ai chả làm đẹp, đến Nười còn có sáu, bảy thỏi son và cái eyeliner luôn thủ sẵn trong cặp kia kia. Quay lại vấn đề chính, ngày hôm đấy bạn gái anh Nười ốm, vậy là không hiểu ông nghĩ gì, hớn hớn thế nào mà đặt mười thỏi son các loại, 3CE, voodoo, tutu, 3GS, DOG đủ cả mua cho cô bạn gái. Và đừng quên, facebook rất phổ biến mà, vậy là cô bạn gái ấy chụp ngay ảnh up lên facebook. Vì cả hai người ấy đều là hotface nên bỗng nhiên lượt like và share tăng lên vùn vụt. Chuyện nó cũng chẳng có gì nếu ai cũng ghen tị với cô bạn gái của anh Nười, khổ một nỗi, hai người lại gặp một hotface khác tay nhanh hơn não. Đại khái là chị hotface kia làm một tràng dài dằng dẳng nói này nói nọ anh Nười là đứa chẳng ra gì. Rồi còn luyên thuyên thuyên chả biết nhất ở đâu bảo anh Nười mua mười thỏi son ấy hết “NĂM CỬ”, vâng, nguyên văn đấy ạ. Trong khi rõ ràng anh Nười bảo là “KHÔNG NHIỀU NHẬN GÌ” và sự thật nó cũng chả nhiều thật, có 500k. Vậy mọi người đang tò mò chị hotface kia lấy đâu ra cái “năm cử” đúng không? Cái “năm cử” kia của chị ý là anh Nười chơi “TÀI XIU” trên mạng thua nên thua mất năm triệu ạ. Xong sau đó, lại còn bảo “không hiểu thằng bạn trai con này ngu đến nỗi nào mà mua 10 thỏi son fake với cái giá 5 cử, sau đó còn tự hào up tus ‘đi 5 cử trong 2 phút’”. Tôi hỏi thật chị là chị biết quái gì về son mà bảo là fake?! Không hiểu là còn có son liên doanh các nước và son nước hai à?! Son mẹ Nười mua ở Pháp hẳn hoi, kiểm soát ngặt nghèo mà còn có bảy mươi lăm nghìn đ.

Sau đó cái chị hotface tay nhanh hơn não vẫn tiếp tục cãi cùn, bảo là son fake này nọ lọ chai, và có nhiều ý kiến trái chiều. Mấy chị quen biết anh Nười bán mỹ phẩm thấy thế cứ ngồi cười bảo mấy con không biết gì về son mà gào to thế. Cái chị ý bị dính chưởng sau khi Nười post nguyên link facebook chị ý lên wall anh Nười với caption: “Mấy anh chị cứ vào đây mà chửi nát mặt cái con này ra, anh Ze đồng ý rồi ạ”. (Nười hơi ác, thông cảm)

Câu chuyện dần lắng xuống sau khi chị hotface tay nhanh hơn não kia xoá tus của chính mình. Tưởng ai ngờ, lại có con hâm rep comment của Nười với cái icon cười sặc sụa khi Nười bảo là có son nước hai và liên doanh nên mới có giá rẻ vậy. Xong cái comment nào của mọi người nó cũng vào rep “xin cái link kiểm xem có phải son auth không nào” một cách rất là... “Ngáo”. Bị bạn bè anh Nười chửi là con điên với rảnh đời, cái gì cũng ngồi mà chờ mồm vào. Vậy mà nó mặt dày bảo “Xin lỗi tôi đây không thèm gato, bạn trai tôi mới tặng cho tôi 2 thỏi MAC auth rồi!”. Và ngặc nhiên chưa, Nười còn mặt dày hơn, vào hẳn wall nhà mẹ ý, không một dấu hiệu nào cho thấy sự xuất hiện của “bạn trai”, Nười để chắc chắn, đi inbox với một vài người bạn trong list friend của mẹ ý, thấy ai cũng bảo là mẹ ý FA lâu rồi, làm gì có ma nào yêu.

Vậy đó, đã tay nhanh hơn não rồi còn ghen tức tới mức ảo tưởng. Câu chuyện kết thúc khi bạn bè anh Nười và cô bạn gái đồng loạt comment với nội dung đại khái là: “Mấy người gato với hai đứa ấy hay sao vậy, tôi

chả cần biết là son auth hay fake nhưng được người yêu tặng quà là vui rồi. Thử được người yêu tặng một thỏi đi, chắc là khoe khắp xóm!”

Vậy hai cái chị có nào như không ấy, hiểu tại sao ông cha ta có câu “biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe” không? Nói với mô phạm nhỏ, trong đầu các chị chỉ biết mỗi son MAC, NYX hay Bourjois thôi à?! Tôi khinh quá! Đến một con lớp mười, chả cần ma nào cũng mua được một thỏi MAC để dùng đấy nhưng xin lỗi, đó lại là thỏi tôi ít động vào nhất, tôi lại động nhiều vào voodoo và 3ce cơ. Vì sao ư, vì tôi dùng hợp, mẹ còn vứt vào mặt tôi thỏi son lì của MAC để dùng, nó cũng gần triệu bạc nhưng tôi còn chưa động tới một lần mà chả hiểu vứt mất tiêu ở đâu rồi. Một thật cơ đấy, hãy nghĩ cho kĩ rồi mới bắt đầu phán xét người khác, ngoài đời còn câu “uốn lưỡi bảy lần trước khi nói” vậy nên mấy chị hãy “nghĩ kĩ bảy lần trước khi gõ” hộ mọi người đi. Và hãy nhớ, mạng xã hội chỉ là phù du, nháy chuột một cái thôi là nó sẽ biến mất nên chả sống bằng nó được đâu. Chả ai sống bằng cái follow hay like cả, người ta sống bằng đồ ăn, cơm, gạo nhé.

Và còn nữa, mấy chị nào mà không hiểu biết rõ về đồ làm đẹp ý, ngậm miệng lại hộ đi nhé. Nười đang tưởng tượng, nếu mà tối hôm đấy anh Nười up thêm cái tus bảo là mới mua ẹ cặp dầu gội đầu CHI hết gần hai triệu không khéo lại có mấy con vào “ăng” bảo hàng fake đấy. May mắn là ông anh mới mua được cặp dầu ẹ cách đây vài hôm vì nó hết hàng mất hai tuần.

Chắc, mạng xã hội, điên cuồng với nó mất!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-doi>